364

Jane Ashton

VACANȚĂ PRELUNGITĂ

Editura ALCRIS

Colecţia ,,EL şi EA''

Jane Ashton

-

VACANȚĂ
PRELUNG

Traducerea şi adaptarea în limba română de ILEANA DINU.

ALCRIS

Capitolul 1

— Vrei să spui că i-ai dat lui Kevin Jamieson acceptul să se însoare cu mine? se înfurie Tisha Caldwell, întorcându-se brusc spre tatăl ei.

— I-am dat voie să te

ceară de nevastă, asta-i tot, spuse bărbatul printre dinți.

Rămaseră cu privirile încleştate, fiecare încercând să-l facă pe celălalt să cedeze primul. Richard Caldwell era un bărbat înalt, prezentabil, a

cărui statură atletică nu se schimbase prea mult de la terminarea colegiului. Anii care trecuseră mai adăugaseră nişte ghiocei tâmplelor lui.

Tisha nu moştenise acel fizic formidabil al tatălui ei, dar avea o

figură plăcută care devenea chiar atrăgătoare când zâmbea. Moştenise independenţa tatălui ei, caracterul lui puternic.

— Da, i-am dat acceptul meu lui Kevin, repetă Richard Caldwell, la fel de furios

ca fiica lui. Este un tânăr respectabil, nu se poate compara cu nici unul dintre indivizii cu care te-ai obişnuit să ieşi.

— Cu siguranţă nu este ca nici unul dintre ei, admise Tisha. Am impresia că după ce mă sărută să-mi spună

noapte bună, fuge acasă să se spele:

— Te asigur că este un tânăr normal şi sănătos, care ştie să-şi controleze emoţiile. Degetul lui arătător era îndreptat acuzator spre ea. Cel puţin când te întorci de la o întâlnire

cu el nu arăţi de parcă ai fi scăpat din mâinile unei bestii obsedate sexual.

Tisha strânse disperată din pumni.

— Nu exagera, tată, nici unul dintre cei cu care ies n-a făcut vreun gest deplasat, aşa cum

insinuezi.

— Da, poate, exclamă Richard Caldwell, s-au abţinut ştiind că trebuie să te conducă acasă, unde vor avea de a face cu mine.

— Am deja douăzeci de ani, tată, oftă Tisha exasperată. Vrei să

încetezi să mă mai tratezi ca pe un copil? Sunt destul de matură pentru a putea decide să mă căsătoresc, şi mai ales cu cine s-o fac. Pot alege cu cine este bine să continuu să mă văd, şi mă pot apăra singură dacă este cazul! Şi dacă

mă voi căsători vreodată o voi face fără a te consulta!

— Nici o femeie nu are forța necesară pentru a se împotrivi unui bărbat, o sfidă el. Tatăl şi apoi soțul ei sunt cei care trebuie s-o protejeze.

— Parcă am fi în Evul Mediu! bombăni Tisha.

Richard Caldwell vru să mai adauge ceva dar nu mai avu ocazia s-o facă, pentru că discuția lor se întrerupse din cauza sunetului strident al

soneriei.

Tisha îl privi întrebător.

— Bănuiesc că l-ai invitat pe Kevin, zise ea. Nu pot decât să sper că acest bărbat nu şi-a cheltuit banii pe vreun inel pentru mine, căci îl voi refuza, ba chiar mai

mult, voi avea satisfacţia de a i-l arunca în faţă!

— Te rog să te comporţi ca o fată bine crescută, aşa cum şi eşti, Tisha! Un deget se flutură ameninţător pe sub nasul ei, în timp ce ea se îndrepta cu un aer batjocoritor spre uşă. Îşi

aruncă părul lung pe spate şi deschise uşa, pregătită să-i arunce câteva cuvinte usturătoare oricărui bărbat s-ar fi aflat dincolo de aceasta. Dar rămase descumpănită în prag căci în fața ei nu se afla nici un bărbat, ci o

femeie care o privea uşor amuzată.

— Cred că nu mi-am ales bine momentul, spuse aceasta, fără nici o introducere.

Tisha făcu un pas înapoi, permiţându-i femeii să intre. Văzând-o de aproape,

judecând după ridurile fine de expresie şi cele de pe gât, oricine realiza că femeia era mai în vârstă decât părea la prima vedere. Părul îi era desigur vopsit, căci era de o nuanţă foarte intensă şi Tisha se gândi că rădăcinile îi erau cu

siguranță albe. Ea nu mai aştepta ca femeia cea zveltă s-o urmeze ci porni înapoi, spre încăperea în care se afla tatăl ei.

— Este Blanche, răspunse ea la întrebarea nerostită de tatăl ei, care o privea cu

o sprânceană ridicată. Tisha nu ştia dacă tatăl ei, care se lăsă înapoi în scaun, era bucuros sau nu să-şi vadă sora, căci probabil îl aştepta pe Kevin. Dar după felul în care acesta se încruntă, ea înțelese că avea un motiv în plus să

fie furios pe ea.

— Ar trebui să arăți mai mult respect celor în vârstă, mătuşa ta nu este o simplă cunoştință.

— Ştii bine că prefer să mi se spună pe nume, Richard, n-aş suporta ca nepoata mea să mi se adreseze cu

„mătuşa Blanche“, zise femeia zâmbind.

Blanche Caldwell era îmbrăcată cam colorat pentru vârsta ei, într-o pereche de pantaloni roşii, la care asortase o bluză înflorată şi nu arăta nicidecum ca o fată bătrână, cu toate că

acesta îi era statutul. Ea nu se sinchisi prea mult de privirile curioase pe care i le arunca fratele ei şi-i depuse acestuia un sărut pe obraz.

— Şi eu mă bucur să te văd, Richard, îi spuse ea.

— Deşi nu se vede,

mă bucur că ai venit, spuse el foindu-se stânjenit în scaun, aşezându-se în aşa fel încât să le poată privi pe cele două femei. Sunt destul de nervos, pentru că încerc s-o aduc pe fata asta cu picioarele pe pământ, lucru cam

greu, ce-i drept.

Tisha izbucni în râs. Apoi, ridicând mâinile în sus, în semn de exasperare, se întoarse spre tatăl ei.

— Tata încearcă să mă convingă că ar trebui să mă mărit cu un bărbat pe care nu-l

suport, la vederea căruia mi se face pielea de găină, căci este un tip prea cuminte şi prea decent pentru gusturile mele, mătuşă.

— Nu te-am forţat să-l iei pe Kevin Jamieson! exclamă tatăl ei.

— Şi atunci, cum se numeşte ceea ce faci? pretinse Tisha.

— Vezi ce se întâmplă aici, Blanche? zise Richard Caldwell implorând înţelegere de la sora lui. Fata asta îmi denaturează vorbele. Am spus cândva că

acest Kevin este un băiat drăguț, iar ea...

— Indiferent cu cine m-aş mărita, tată, tu tot o să-i găseşti fiecăruia câte un defect, poate că vor fi situații în care nu te va satisface ceva foarte puțin important, cum ar fi culoarea

ochilor alesului meu. Tisha se întoarse spre Blanche. Tata nu crede că o femeie este capabilă să aprecieze ce este bun pentru ea. Simte permanent nevoia să se amestece în viața mea!

— Dacă ar vedea Blanche cu ce bărbați

obişnuieşti să ieşi, şi-ar da seama că trebuie să intervin. Toţi aceştia n-au decât un singur lucru în minte, iar dacă n-ar fi conştienţi că există un tată care te apără cu preţul vieţii, probabil că şi-ar atinge scopul.

— Dacă ar fi după tine, n-ar trebui să ies cu nici unul, ci să mă mărit cu primul bărbat care-mi iese în cale, spuse Tisha. Te amesteci prea mult în viața mea, tată. Simți nevoia să-mi spui cu ce haine să mă îmbrac, cum să mă

machiez, ce prieteni să-mi fac. Nu poți accepta faptul că sunt un adult?

— Poate, dar asta pentru că nu te comporți ca atare!

— Vrei să mă lași să decid singură ce am de făcut? Mai rămâne să-mi

spui să mă spăl pe mâini când mă aşez la masă!

Blanche Caldwell îşi muta privirea de la tată la fiică, ca un spectator la un meci de tenis.

— Richard, sper că ceea ce se spune despre tine este doar o

exagerare! interveni Blanche, amuzată de discuția la care asista.

Fratele ei mormăi ceva de genul:

— Da, poate că aşa este, poate că am devenit pisălog, dar de cele mai multe ori Tisha nu se spală bine pe

mâini de vopselele ei şi miroase urât la masă.

— De câte ori am făcut asta, tată? De două,trei ori?

— Văd că ne îndepărtăm de subiectul acestei discuții. Tisha, sunt tatăl tău şi am dreptul să mă amestec

în viața ta.

— Nu ne depărtăm de la adevăratul motiv al discuției, tată, afirmă Tisha vădit furioasă. Discutăm despre felul în care încerci să-mi strici viața! Sunt o persoană care are dreptul la intimitate și

la propriile-i greşeli, spuse fata ai cărei ochi verzi aruncau flăcări.

— Atâta timp cât stai în casa mea, lucrurile nu se vor schimba, voi avea întotdeauna câte ceva de obiectat.

— În acest caz, singura soluţie ar fi să

mă mut, spuse fata.

— Ar trebui să te gândeşti de două ori înainte de a o face, domnişoară, nu câştigi suficient pentru a te întreţine singură, iar eu voi controla moştenirea pe care ţi-a lăsat-o mama ta, până va până

vei împlini douăzeci şi unu de ani. Cât despre veniturile tale, mă cam îndoiesc că te-ar ajuta la ceva.

— Acum încep să înțeleg ce înseamnă asuprirea. Voi face orice, voi muri de foame chiar, decât să

mai stau o zi cu tine sub acelaşi acoperiş.

— Dacă continui pe acelaşi ton impertinent ar fi mai bine să te duci în camera ta, spuse Richard Caldwell care începuse să-şi piardă răbdarea.

— Nu sunt copil să

mi se spună când să merg în camera mea.

— Patricia Jo Caldwell, chiar şi la vârsta pe care o ai, te mai pot lua de ciuf!

Blanche pufni în râs.

— Ai întârziat vreo zece ani cu pedepsele, Richard! interveni ea

privindu-şi fratele cu înțelegere, chiar şi cu oarecare simpatie, după care privirea ei se mută asupra fetei din fața ei pe care o privi cu dragoste.

— Ce altceva aş putea face cu o fată atât de rebelă ca a mea?

întrebă el. Dacă ar fi trăit mama ei poate lucrurile ar fi fost altfel. Nu fac decât ceea ce simt eu că ar fi bine.

— Dar nu te interesează ce simt eu, tată? Amintirea mamei ei o făcu să se mai tempereze.

— Dacă ai avea bunul simț să mă asculți măcar o dată ar fi foarte bine pentru tine, şi te-ar scuti să simți durerile vieții pe propria-ți piele. Dar întotdeauna ai fost o încăpățânată.

— Tisha îți seamănă perfect, Richard,

interveni Blanche. Asta este singura explicaţie, dragul meu.

— Doamne fereşte! zise Tisha, ridicându-se în picioare.

— Unde pleci? întrebă Richard Caldwell.

— În camera mea,

sublinie ea, pentru că eu am decis să mă duc acolo. Iar dacă sună Kevin, spune-i că nu mă mărit cu el şi nici nu vreau să-l mai văd.

— Nici n-am spus vreodată că ar trebui s-o faci!

Tisha se opri în faţa

lui.

— Nu, tată, niciodată nu mi-ai cerut s-o fac, dar m-ai şantajat sau ţi-ai folosit influenţa pe care o ai asupra mea pentru a mă face să mă mărit cu un bărbat de care ştii bine că nu-mi pasă! Şi asta sub pretext

că-mi vrei binele!

— Şi ce este rău în asta, Tisha? spuse Richard Caldwell cu un zâmbet conciliant. Nu i-ai dat o şansă lui Kevin. Poate, cu timpul, ai ajunge să-l iubeşti.

Fata îi aruncă o privire ciudată în care

tristețea şi frustrarea se îmbinau.

— Nu renunți, tată? Nu pot, nu vreau şi n-o să mă mărit cu Kevin. Iar dacă mă voi mărita vreodată, căci încep să cred că din cauza ta o să rămân fată bătrână, o voi face cu un bărbat pe

care mi-l voi alege singură, iar tu nu vei avea nici un cuvânt de spus!

— Nu fi absurdă, Tisha! Richard Caldwel o privi încruntat. Sigur c-o să te măriți! Ce alt viitor poate avea o femeie? Familia, soțul,

copiii, sunt menirea ei.

— Chiar aşa? zise Tisha pe un ton batjocoritor. Cred că nici Blanche nu te aprobă. N-am văzut nici o femeie măritată care să fie mulţumită de viaţa ei. O invidiez pe Blanche pentru

libertatea de care se bucură, nici măcar tu nu încerci să-i spui ce are de făcut. Şi cu aceste vorbe, Tisha porni spre camera ei, simţind că era momentul să încheie discuţia cu tatăl ei; atâta timp cât se considera în avantaj, fără a-i mai da

acestuia ocazia să aducă noi argumente. Mânia tatălui ei o urmări.

Nici nu apucă bine să intre în cameră că şi auzi o bătaie în uşă.

— Intră, mătuşă, spuse ea. Figura mătuşii Blanche exprima înțelegere şi

bunăvoință. Îmi cer scuze pentru scena neplăcută la care a trebuit să asişti, mătuşă, dar sper că-ți cunoşti mai bine fratele decât mine. Mânia pierise din ochii fetei, dar semnele disputei recente cu tatăl ei rămăseseră, poate în

încruntarea cu care privea în jur.

— Richard este de-a dreptul un tiran, încuviinţă Blanche. Aşa ajung toţi bărbaţii cărora le plac prea mult femeile.

— Probabil, oftă Tisha, luând o jachetă

care zăcea pe pat. Întotdeauna i-a plăcut să pozeze în Domnul Face Tot, în bărbatul puternic, iubitor, amabil, frumos, iar eu ajunsesem să consider chiar, că viitorul meu soț va trebui să-i semene mult tatei pentru ca să-l

pot accepta. Slavă Domnului că acum nu mai gândesc la fel! Figura ei frumoasă fu întunecată de o grimasă. Abia acum înțeleg de ce între el şi mama erau discuții interminabile.

Camera fetei era decorată în tonuri de

verde, era foarte luminoasă şi însorită.

— Din câte-mi amintesc, toate discuţiile dintre Lenore şi tatăl tău sfârşeau cu sărutări şi îmbrăţişări. Cred că o femeie cu o personalitate mai puţin conturată nu i-ar fi

putut aduce bucuria pe care a cunoscut-o alături de mama ta. Richard n-o putea domina pe Lenore şi tocmai de aceea o iubea.

— Sper să n-o mai facă nici cu mine.

Blanche zâmbi.

— Tu ai moştenit

atât forța lui cât şi a Lenorei, nu poți fi dominată.

— Dar de ce nu poate accepta că sunt adult, să mă lase să-mi croiesc viața aşa cum consider?

— Din două motive, Tisha. Primul este că

foştii afemeiaţi devin cei mai exageraţi taţi; fratele meu a cunoscut destule femei până a ales-o pe mama ta. Blanche făcu o pauză, pentru a urmări trăsăturile frumoase ale nepoatei sale, şi a vedea dacă este aprobată. Iar pierderea mamei tale,

pe când tu aveai doar paisprezece ani, l-a făcut să devină mai vigilent, mai responsabil, să se implice mai mult în viața şi educația ta. Este conştient că nu poate suplini lipsa Lenorei, dar simte că trebuie să intervină mai activ în

viața ta, mai mult decât dacă ar fi trăit mama ta, poate şi pentru a rezolva problemele care i-ar reveni de drept mătuşii tale, care în loc să se implice apare pe aici doar când consideră ea că este cazul s-o facă.

— O, Blanche! spuse

fata, întinzând brațele spre mătuşa ei. Eşti mătuşa pe care mi-am dorit-o! Eşti întotdeauna aici când am nevoie de tine şi dai problemelor mele perspectiva şi rezolvarea care le lipseşte.

— Mă bucur că pot

fi de ajutor uneori.

— M-ai scos de multe ori din încurcătură dar acum,spune-mi,ce te aduce pe aici, tocmai de la Ozark Mountains? Sunt sigură că n-ai venit numai pentru a arbitra diferendul dintre mine

şi tatăl meu.

— Am venit, de fapt, să-mi mai cumpăr nişte pensule şi culori, dar sincer îți spun că m-am simțit puțin vinovată că mi-am neglijat prea mult familia. Am pierdut şirul zilelor.

— Iar noi, uite ce

primire ți-am făcut!

— Sper că n-am lipsit atât de mult încât să am nevoie de o primire cu covor roşu şi sunete de fanfară, glumi Blanche. Apoi, parcă pentru a schimba subiectul discuției care devenise plictisitor, ea

se întoarse spre tabloul care se afla deasupra patului Tishei şi-i spuse: tatăl tău pretinde că n-ai avut prea mult succes financiar în munca ta.

— Din păcate, este adevărat, oftă Tisha, apropiindu-se de mătuşa ei. Sau cel puţin

nu în domeniul picturii, cu excepția câtorva tablouri pe care le-am făcut pentru mine... Am ajuns la concluzia că sunt doar un pictor comercial, nu sunt un artist adevărat. Pensulei mele îi lipsește acea atingere de geniu care

conferă unicitate.

— Nu este rău să fii artist comercial, Tisha, ce-ai vândut în ultimul timp?

— Am făcut multe reclame, am vândut nişte felicitări şi calendare, dar în această privinţă tata are

dreptate, nu câştig destul pentru a mă întreţine. Nici nu-ţi imaginezi ce mult mi-ar plăcea să am un loc numai al meu, să scap de cicălelile tarei!

Tisha îşi înlătură o şuviţă care-i căzuse pe faţă. Mi-ar fi plăcut să

mă fi născut bărbat, declară ea. O femeie este controlată de părinţi până se mărită, apoi devine sclava bărbatului pentru restul vieţii. Cred că detest toţi bărbaţii. Mă dezgustă felul în care încearcă toţi să ne convingă că avem

nevoie de protecţia lor,că suntem sexul slab, că ne lipseşte puterea şi judecata. Dar femeia poate fi mult mai inteligentă decât bărbatul.

Ochii negri ai Blanchei străluciră cu şiretenie.

— Cine te-a dezamăgit aşa? Kevin,tatăl tău, sau amândoi?

— Cred că toţi bărbaţii pe care i-am cunoscut, admise Tisha, cu tristeţe. Cineva mi-a spus, cândva, că,pentru a face un bărbat să te

placă este de ajuns să asculți liniştită ce-ți spune şi să pui întrebări numai despre realizările lui. Bărbaților le plac femeile frumoase şi tăcute. Nu-i interesează ce virtuți are o femeie. Se comportă de parcă le-ar face o mare favoare

cerându-le o întâlnire.

— Cred că te-ai lăsat prea mult influențată de pamfletele feministe, o admonestă Blanche cu blândețe. Bărbații și femeile sunt ființe omenești în primul rând, fiecare cu defectele sale. Vrei să

spui că n-ai întâlnit nici un bărbat care să-ţi placă?

Figura fetei se lumină.

— Ba, au fost destui, poate prea mulţi, dar nu m-am lăsat păcălită să cred că aş fi îndrăgostită de vreunul. Poate

tocmai de asta mă deranjează că tata se amestecă prea mult în viața mea și-mi spune pe cine ar trebui să iau.

— O face pentru că este preocupat de fericirea ta, Tisha, iar acum, dacă a văzut că nu-l agreezi pe Kevin,

n-o sa insiste.

— O să găsească altul. Tisha ridică mâinile în sus, disperată. Îl iubesc pe tata, Blanche, dar nu mai pot locui aici, cu el. Cred că ar trebui să renunț la pictură şi să-mi iau o slujbă.

— Am o idee mai bună, n-ai vrea să vii cu mine la Hot Springs?

— Serios! exclamă Tisha, nevenindu-i să creadă.

— Dacă vrei să faci carieră în artă, nu trebuie să te sacrifici din cauza banilor sau a unui

tată încăpățânat.

— Dar tata? Ce crezi că va spune?

— Crezi că mi se va putea opune? Nu poate s-o facă atâta timp cât eu voi avea grijă de tine!

— Dar nu te voi deranja în munca ta?

— Este adevărat

că-mi place să fiu singură. Dar pot picta oriunde şi în orice condiţii. Mi-ar face plăcere să am alături un artist mai tânăr, mai ales dacă este vorba despre nepoata mea, dar sunt conştientă că viaţa ta socială va avea de

suferit până când te vei adapta la noile condiții de viață, alături de o femeie mai retrasă, ca mine.

— Ce pot spune? zise Tisha uluită de întorsătura evenimentelor. Poate că în lipsa lor, imaginea

mea despre bărbaţi se va îmbunătăţi. Spune-mi, Blanche, de ce mi se par toţi bărbaţii egoişti, lipsiţi de maturitate?

Blanche îşi aşeză o palmă peste mâna nepoatei sale.

— Crede-mă, draga mea, ceea ce-ţi trebuie

ţie este un bărbat matur, o să vezi că alături de bărbatul potrivit lucrurile vor sta altfel. M-am şi gândit să te prezint unuia dintre vecinii mei.

— Să nu-i spui tatei despre el! Va face tot posibilul să nu mă lase

să stau la tine!

— N-avea teamă, ştiu eu cum să pun problema, dar acum lasă-mă să-l conving pe încăpăţânatul tău tată că-ţi va fi mai bine cu mine! Ştii mi se pare nedrept ca un tată care şi-a pierdut soţia şi care

n-a avut nici o reţinere în ceea ce priveşte femeile să-şi ţină fiica din scurt, declară Blanche. Nu vreau să susţin acum că ar trebui să ai o aventură. Ştii, Tisha, şi mătuşile au prejudecăţi, dar nu sunt atât de autoritare ca

părinţii.

— Ce înseamnă asta? Că lumina de pe verandă se va stinge la douăzeci de minte de când mă aduce iubitul acasă, şi nu după cinci aşa cum face tata?

— Cam aşa ceva, râse Blanche, strângând

uşor mâna nepoatei ei. Acum, mă duc să-l conving pe tatăl tău că trebuie să te lase cu mine. Ştiu eu cum o voi face!

Capitolul 2

La două zile după plecarea mătuşii Blanche, Tisha gonea spre locuința acesteia din Hot Springs, Arkansas. Mustangul ei era încărcat la maximum cu haine,

tablouri, pensule, culori şi toate celelalte lucruri pe care nu se îndurase să le lase acasă. Dar în pofida despărţirii de tatăl ei, îşi simţea inima uşoară, căci contrar aşteptărilor se despărţiseră în termeni foarte buni, iar ea fusese

chiar foarte aproape de a renunța la plecare. Aproape.

Toamna începuse să se instaleze în munții Ozark, împrăştiindu-şi galbenul şi roşul pe frunzele copacilor. Numai pinii făceau excepție păstrându-şi

culoarea, în contrast cu restul copacilor. Soarele strălucea vesel pe un cer albastru fără nori, iar dinspre nord se simțea doar o adiere.

Tisha mai fusese de două ori acasă la mătuşa Blanche de când aceasta se mutase, cu un an în

urmă, dar nu avu probleme şi-şi aminti repede drumul. La o intersecţie, unde trebuia s-o ia pe un drum de munte. pietruit, Tisha opri o secundă, amintindu-şi drumul acela care urca şi a cărui curbă nu-l lăsa pe

conducătorul auto să vadă dacă se apropia vreun vehiculul din direcţie opusă. Acesta era drumul pe care trebuia s-o ia spre casa mătuşii. Din fericire, nu era un drum prea circulat aşa că intră în intersecţie fără nici o

teamă. Dar tocmai după ce luă curba, o maşină sport decapotabilă o surprinse venind în mare viteză din sens opus, ocupând mai mult decât îi era admis din drum. Tisha nu avea cum să treacă pe lângă această maşină

întrucât drumul era cam îngust, iar de o parte şi de alta, dincolo de parapet, terenul era în pantă. Numai îndemânarea celui care conducea acea minunată maşină sport îi salvă de la o coliziune frontală serioasă. Tisha, care

frânase brusc, rămăsese încremenită, nevenindu-i să creadă că scăpase ca prin urechile acului, numai cu o lovitură uşoară. Reuşi să-şi descleşteze mâinile de pe volanul maşinii iar mânia faţă de acel nesăbuit care o

pusese în primejdie luă locul spaimei. Cu ochii scăpărând de mânie, coborî şi se îndreptă spre bărbatul din maşina albă sport, care coborâse şi el. Tisha porni cu paşi mari, cu ochii ei verzi scăpărând de mânie spre bărbatul,

care-i ieşea în întâmpinare. Tisha nu reuşi să-şi stăvilească vorbele pline de mânie, care nu însemnau nimic comparat cu indignarea ei.

— Imbecilule! Cum ai putut să intri cu viteza asta în curbă?

Puteam fi morți amândoi acum! strigă Tisha. Nu ştiai că este o intersecție după curbă sau ți se pare că dacă conduci o astfel de maşină ai dreptul să ocupi tot drumul? Celor ca tine n-ar trebui să li se dea permis de

condueere!

Tisha, o fată destul de înaltă, îşi lăsă capul pe spate pentru a-l privi în ochi pe bărbatul care era cu mult mai înalt decât ea. Avea trăsături dure, ochii căprui şi o privea uimit, căci nu se aştepta să-i iasă în cale

pe drumurile astea de munte o fată atât de frumoasă.

— După cum turui se vede că n-ai pățit nimic, nici măcar nu te-ai speriat.

— Nu, nici nu aveam motiv să mă sperii! Ai luat curba cu

cel puţin 70 km la oră. Şi voi, bărbaţii, îndrăzniţi să faceţi comentarii asupra felului în care conduc femeile!

— Dacă aş fi avut 70 la oră nu te puteam evita.

— Dacă ai fi mers

regulamentar nu mi-ai fi pus viaţa în pericol!

— Acesta este un drum privat, folosit doar de cei care locuiesc aici, pe munte. Nu mă aşteptam să dau peste vreo altă maşină în calea mea. Bărbatul o privi din cap până în

picioare.

Tisha fu revoltată de privirea lui îndrăzneață.

— Asta nu este o scuză! Ar trebui să ți se ridice carnetul!

— Ai dreptate, roşcato, fu el de acord, întinzând o mână spre ea. Hai să vedem ce s-a

întâmplat cu maşina ta. Tishei care-şi eliberă cu un gest brutal braţul, nu-i scăpă tonul lui batjocoritor. Dintr-o singură privire aruncată acestui tânăr cu părul aproape blond, care părea şi mai deschis din cauza razelor soarelui,

cu trăsături dure dar frumoase, ea realiză că se afla în fața unui cuceritor care rezolva toate situațiile datorită farmecului personal. Dar ea va face tot posibilul pentru ca el să descopere curând că nu este genul de fată care să

se lase impresionată prea uşor. Cu o privire tăioasă, ea-l urmă spre maşină.

— Maşina ta este cam burduşită, constată el, te muţi pe undeva prin zonă?

— Asta este problema mea, replică

ea cu sarcasm, iar el zâmbi amuzat.

Era un tip cam nesuferit, se gândi ea văzându-l cum estimează pagubele aduse maşinii ei. Era îmbrăcat într-un costum maro de piele, iar părul blond îi era puţin

ondulat. Părea să aibă în jur de treizeci de ani şi nu purta verighetă, după cum constată ea.

— Nu s-a deteriorat nimic, cu excepţia amortizorului, pe care-l poate repara orice mecanic, conchise el sprijinindu-se de capota

maşinii. Nu este o problemă. Îţi pot da numele unui mecanic foarte bun, dacă mai zăboveşti pe meleagurile astea.

— La felul în care conduci nu este de mirare că ai un mecanic, bombăni Tisha.

— Mi-a rezolvat vreo două probleme până acum, admise el.

- Nu mă miră, zise Tisha. Spune-mi, îţi dă şi comision pentru că-i faci rost de clienţi?

Bărbatul o privi cu acelaşi amuzament.

— După cum ai

spus mai devreme, roşcato, asta este problema mea.

Tisha se înfurie şi mai tare.

— Este a doua oară când îmi spui aşa, şi nu-mi place.

— Dar care este numele tău? Trebuie

să-l cunosc, mi-l va cere societatea de asigurări.

Tisha ezită o secundă, nevrând să-i dea acestui străin arogant detalii despre sine. Dar nu avu încotro căci ştia că era necesar pentru rezolvarea problemelor legate de

asigurare.

— Patricia Caldwell, spuse ea cam fără chef.

— Patricia, repetă el, iar sunetele din care era alcătuit numele ei se rostogoliră din gura lui de parcă ar fi savurat fiecare sunet. Fără să-si dea seama ce se

întâmplă cu ea, Tisha roşi. Ea se gândi în momentul acela că multe femei erau fascinate de zâmbetul lui.

— Prietenii îmi spun Tisha, dar pentru tine sunt domnişoara Caldwell.

— A, deci domnişoara, nu doamna Caldwell, repetă el. Mi se pare mie, sau eşti o militantă pentru egalitatea sexelor?

— Nu mă interesează egalitatea cu bărbatul, replică Tisha, tind mai sus de acest

nivel. Ea-şi ridică bărbia cu demnitate.

— O, dar văd că eşti demnă de replicile lui Petrucchio!

— Asta mă face recunoscătoare lui Shakespeare că l-a combinat cu Katharina, căci nici eu n-am chef să

fiu dominată sau îmblânzită de vreun bărbat. Ochii ei verzi aruncară scântei.

— Ce păcat! exclamă el, cu acelaşi zâmbet cinic, ai fi fost o provocare interesantă pentru orice bărbat.

— Am putea

renunța la discuțiile cu caracter personal pentru a trece la probleme mai spinoase cum ar fi daunele provocate maşinii mele? solicită Tisha. Am nevoie de numele tău, şi de numărul poliței de asigurare. Cu acelaşi aer

amuzat, bărbatul introduse mâna în buzunarul jachetei de piele şi scoase de acolo un stilou şi o carte de vizită. Tisha urmări mişcările stiloului, văzu că bărbatul avea un scris regulat, după care el rupse foaia şi i-o întinse.

— Numele şi numărul meu de telefon sunt aici, în caz că vrei să mă cauți, spuse el.

Tisha citi numele lui scris citeț, constată că se numea Roarke Madisor şi că locuia în aceeaşi zonă cu mătuşa Blanche, după prefix.

— Nu eşti mai uşurată acum, când vezi că nu mă numesc Petrucchio? o tachină el.

— Nu mă interesează decât reparaţia maşinii.,

— Ar trebui înlocuit amortizorul cât mai repede.

— Pot să mă ocup singură de această problema, îi spuse ea pe un ton autoritar.

Bărbatul ridică din umeri.

— Oferta mea rămâne valabilă dacă ai nevoie de un mecanic bun. N-aş vrea să ajungi

pe mâinile vreunui cârpaci.

— Cred că mai degrabă vrei să-i dai de lucru prietenului dumitale.

Apoi, bărbatul numit Roarke Madisor lăsă capota maşinii şi se întoarse din nou spre

ea.

— Reparațiile nu sunt costisitoare, n-aș vrea însă să-ți imaginezi că am probleme financiare.

Privindu-l Tisha realiză că banii nu erau o problemă pentru el.

— Din moment ce

voi trata direct cu societatea ta de asigurări nu-mi fac astfel de probleme. Dar nu mă pot abține să-ți spun că ești prea plin de tine, lucru care nu merge cu toate femeile. Chiar crezi că nu se mai găsește vreuna care să-ți

reziste? îi spuse ea privindu-l în zeflemea.

Tisha era atât de preocupată să-l sfideze încât nici nu observă că bărbatul se apropiase cam mult de ea.

— Dacă ți-am scuzat la început insolența a fost pentru că eram

vinovat şi mi-am închipuit că erai în stare de şoc, dar nu te voi lăsa să continui în acest fel.

La auzul acestor vorbe Tisha se trezi fixată de nişte braţe puternice de capota maşinii, iar faţa lui se afla mult prea aproape

de a ei.

— Ce faci? întrebă ea, luată prin surprindere, simţind oarecare teamă, care îi răzbătea şi din glas, de altfel.

— Vreau să-ţi amintesc că ne aflăm pe un drum de munte

relativ necirculat, zise ei, cu acelaşi zâmbet insolent.

— Şi ce-i cu asta?

— Înseamnă că te afli la dispoziţia mea.

— Nu fi ridicol! spuse ea regăsindu-şi din mânia iniţială. Nu voi fi niciodată la

dispoziția unui bărbat, cu atât mai puțin a ta!

— În toate jocurile de cărți pe care le ştiu, regele este cel care poate lua întotdeauna regina şi nu invers, o persiflă el.

Tisha se pregăti să-l înfrunte.

— Şi acum, porneşte mai departe, Scufiţă roşie, altfel te mănâncă lupul.

Tisha nu mai aşteptă altă invitaţie, trecu imediat la volan, mulţumită că scăpase de acest bărbat. Nu se mai uită înapoi, acceleră,

apoi luă curba şi dispăru. După câteva minute parca maşina în fața casei lui Blanche. Casa acesteia era ridicată pe un deal, cu fața către o pădure de foioase; era o construcție din lemn de pin, nefinisată, cu aspect rustic, în

concordanță cu locul în care se afla. Nu se vedea nici un semn că Blanche s-ar fi aflat acolo. Tisha coborî, apoi începu să cotrobăiască în portbagajul maşinii după lucrurile ei, când o piatră care se rostogoli pe drum o făcu să ridice

capul. O căpriță cu labele şi botul negru, cu cornițele abia mijite şi o încercare timidă de barbă, o privea cu ochi negri curioşi.

— De unde vii tu, mititico? îi zâmbi Tisha.

Drept răspuns, căprița înclină din cap,

iar Tisha sesiză că făptura voia s-o intimideze, considerând că i se violează teritoriul. Fără să facă prea mult zgomot pentru a nu înfuria capra, Tisha claxona căci deşi animalul avea cornițele abia mijite, ea

nu voia să fie atacată încă o dată, îi ajunsese confruntarea cu Roarke Madison. Fiind atentă să nu facă vreo mişcare bruscă, Tisha nu-şi luă ochii de la căpriţă până când nu auzi cum se deschide uşa.

— Este o prietenă a

ta, Blanche? întrebă ea zărind capul mătuşii ivit pe fereastra atelierului.

Auzind vocea stăpânei, căprița întoarse capul iar Tisha răsuflă uşurată.

— Poți pleca acum, Gruff, îl instrui Blanche.

Tisha a venit să stea cu noi.

De parcă ar fi înțeles fiecare vorbă care-i fusese adresată căprița întoarse capul din nou o privi lung pe Tisha apoi dispăru.

— De fapt, tocmai l-ai cunoscut pe

grădinarul meu, râse Blanche. Nu am eu c grădină prea mare, dar am nevoie de cineva care să mă scape de buruieni şi Gruff este cel mai indicat. El este şi un foarte credincios paznic. Cu tot aerul lui războinic, poate fi şi

foarte afectuos.

— Sper că va fi şi cu mine, râse Tisha. I-ai dat un nume foarte sugestiv, mătuşă.

— Billy era cam pretenţios, zise Blanche. Mi-am amintit un basm din copilărie cu un ţap care se numea Billy

Goat Gruff şi astfel paznicul meu a primit acest nume pe care tu îl consideri sugestiv. Imediat ce te va cunoaşte nu vei avea probleme, iar faptul că acum nici nu te mai observă mă face să cred că te-a şi acceptat, spuse

Blanche. Gruff nu mă lasă singură atunci când vede că am musafiri, îi place să stea pe la ferestre. Sunt persoane care nu prea îl suportă.

— Oricum, pare a fi animalul preferat al unei artiste excentrice, nu-i aşa mătuşă?

— Aşa crezi, Tisha? Poate că aşa şi este. Dar vino înăuntru, să te faci comodă şi să-ți arăt cum am reamenajat atelierul pentru ca să poţi avea. spaţiul necesar lucrului.

— Nu trebuia să schimbi nimic, mătuşă, protestă Tisha.

— Mi-a rămas destul spaţiu şi mie. Care a fost reacţia lui Richard când a văzut că pleci?

— N-a fost prea fericit, dar a văzut plecarea mea ca pe singura soluție. Probabil că i se va părea casa pustie de acum înainte.

— Să nu-ți pară rău pentru el, vei părăsi oricum casa părintească, el trebuie să se obişnuiască cu ideea. Iar a trăi singur nu este o problemă. Eu ştiu asta.

— Nu mă gândeam să mă întorc acasă, căci după două, trei zile am

reîncepe discuțiile, dintr-un motiv sau altul. Sper însă să nu te deranjez prea mult.

— Nu mă deranjezi deloc, Tisha. Dar drumul încoace cum a fost?

Tisha făcu o grimasă amintindu-şi incidentul

cu Roarke Madison.

— O, nu-mi aminti!

— Ce s-a întâmplat? Te-ai rătăcit pe drumurile de munte? râse Blanche.

— Aş fi preferat asta. Dar o maşină a trecut pe lângă mine ca fulgerul, la intersecţia cu dealul.

Idiotul care conducea a luat curba în viteză pe partea mea de drum. M-a lovit foarte uşor.

— Sper că n-ai păţit nimic, oftă Blanche, vădit relaxată. N-ai avut parte de o primire prea plăcută în prima ta zi aici.

— Nu poate fi totul perfect, mătuşă.

— Tisha, m-am gândit că ți-ar plăcea mai mult dormitorul de la sud, căci de acolo vezi muntele şi am aranjat totul aşa cum mi s-a părut mai bine.

După amiază, Tisha

despachetase şi aranjase deja lucrurile într-o ordine provizorie. Se îndreptă spre camera de zi unde se aşeză într-o sofa, moment în care apăru şi Blanche aducând o tavă cu ceai şi biscuiţi.

— Ai terminat?

Venisem să-ți sugerez o mica pauză, să bem un ceai cu biscuiți.

— Sună grozav!

Băură ceaiul, iar Tisha se simți nemaipomenit, căci avu ocazia să se relaxeze, să scape de crampele musculare care o

chinuiau după drum. Îşi masă umerii atât de încordaţi în timpul condusului. Dar la un moment, pe când încerca să rememoreze întâmplările zilei, auzi şoapte, apoi vocea lui Blanche care spunea:

— Intră, te rog,

vreau s-o cunoşti pe nepoata mea, Tisha.

Tisha întoarse capul, curioasă să vadă cine era vizitatorul. Zâmbetul îi îngheță pe buze văzându-l pe bărbatul cu care vorbea Blanche.

— Tu! exclamă ea furioasă.

— V-ați cunoscut deja? întrebă Blanche care se uita de la unul la altul, confuză.

Roarke o privi cu un zâmbet complice.

— Am putea spune că am dat unul peste celălalt acum câteva ore, spuse el.

— De fapt, tu ai dat peste mine, nu se abținu Tisha.

— Ai dreptate, spuse el întorcându-se spre Blanche. Trebuia să-mi imaginez că mă voi întâlni pe drumurile astea pustii cu nepoata ta.

— Era să mă omori, am avut noroc că am scăpat cu viață.

— Înțeleg, zise Blanche care se forța să nu zâmbească, văd că nu mai este cazul să fac prezentările.

— Am bănuit că roşcata asta

provocatoare este nepoata ta.

— Am părul castaniu-roşcat, precizǎ Tisha. Iar eu am descoperit nu numai că eşti un şofer nesăbuit ci şi un bărbat prea arogant pentru a fi pe placul vreunei femei.

— Da, zise el, mi-ai mai spus asta.

— Roarke este vecinul meu, interveni Blanche privind-o insistent pe Tisha, parcă ar fi vrut s-o avertizeze: ți-am spus de mult că vreau să ți-l prezint, îți aminteşti?

Şi Tisha îşi aminti că Blanche spusese ceva despre un bărbat care i s-ar potrivi ei. Roşi, rămânând fără replică pe moment.

— Am fost în oraş şi am aranjat să-ţi fie reparată maşina, o informă Roarke,

aşezându-se pe un scaun din fața sofalei.

— Poți să anulezi acest aranjament, îi spuse ea rece, sunt capabilă să-mi rezolv singură problemele.

— Nu fi încăpățânată, Tisha, interveni Blanche, este

destul de greu să găseşti un mecanic bun prin părţile astea, iar dacă Roarke a aranjat repararea maşinii tale este bine să profiţi de acest lucru.

Tisha ridică din umeri, apoi îi aruncă o privire lui Roarke,

convinsă că acesta va încerca să întărească spusele lui Blanche, dar el n-o făcu. Ce uşor i-ar fi fost să-şi dea drumul la furia pe care o simţea faţă de el, dacă i-ar fi dat această ocazie!

— Se pare că nu am de ales! mormăi ea.

Spre uimirea ei, Roarke n-o abordă cu obişnuita-i superioritate. Îi dădu numele şi adresa mecanicului, cu aerul cuiva care-şi face datoria, fără a fi interesat de ceea ce se petrece în continuare.

— Dacă te duci în

oraş mâine, te voi însoți, spuse Blanche, n-am mai făcut un masaj de vreo două săptămâni. Dar mai bine m-aş programa. Tu, Tish? Băile termale de aici sunt foarte stimulante, să te programez şi pe tine?

— Altă dată, mătuşă.

— Vrei să-i aduci lui Roarke un ceai cât vorbesc eu la telefon?

Tisha fu aproape fericită să scape de ochii lui insistenţi şi de prezenţa lui atât de masculină care invadase încăperea. Dar lucrurile

nu se desfăşurarară chiar aşa .Îndreptându-se spre bucătărie ,loc în care totul era nou pentru ea şi văzând imediat că-i va fi greu să se descurce ,începu să deschidă uşile dulapurilor ,la întâmplare , pentru a

găsi cele necesare.

— Te pot ajuta eu, se oferi Roarke.

— Cunoşti atât de bine locul? spuse Tisha observând că el se dusese direct la dulapul unde se afla ceainicul, apoi scosese cuburile de gheaţă din frigider. Vii

des pe aici?

— Ce vrei să ştii de fapt, dacă am avut vreo relaţie cu mătuşa ta? Ideea lui o luă prin surprindere căci nu se gândise la această posibilitate. Mătuşa ta este o femeie atrăgătoare, recunosc.

— Dar are cu cel puţin zece ani mai mult decât tine! îl străfulgeră ea.

— Dacă aş fi aşa cum crezi tu că sunt, asta n-ar fi un impediment.

— Dar pe mine nu mă surprinde, mă dezgustă!

— Blanche mi-a spus că ai primit o educație foarte rigidă. Bănuiesc că ai idei puritane în privința relației bărbat-femeie.

— Nu are ea dreptul sa discute despre mine! Tisha nu voia să pară o adolescentă lipsită de

experiență. Nu sunt tocmai o ignorantă în privința relației dintre sexe.

— O, ai chiar informații de primă mână!

— Asta este problema mea! Spre deosebire de bărbat,

femeia nu trebuie să-şi trâmbiţeze experienţa sexuală!

Tisha înregistra acea lucire satanică din ochii lui, observi că el o examina atent, privirea lui oprindu-se asupra sânilor ei care se ridicau şi coborau sub tricoul

albi apoi a şoldurilor ei înguste.

— Este destul de ciudat, murmură el cu un aer de cunoscător, nu pari o femeie versată. Poate că va trebui să te cunosc mai bine pentru a-mi schimba părerea despre

tine.

— Nu te mai obosi s-o faci! replica Tisha.

— Nu este o problemă pentru mine, întotdeauna mi-au plăcut provocările.

— Ce-ai zice să accepți ca o provocare ceea ce-ți spun acum?

Te dispreţuiesc.

— Ar fi fost mai rău dacă mă urai!Pentru început nu este tocmai rău.

— Ei bine, vrei să-ţi spun că te şi urăsc? Iar interesul păstrează-ţi-l pentru persoanele care-l merită. Blanche, de

exemplu.

— Blanche este o bună prietenă, nimic mai mult.

— Oare? Nu asta este impresia pe care mi-ai lăsat-o cu câteva minute în urmă.

— Iar acum ți-am spus ce-ai vrut să auzi.

Bărbatul o privea într-un fel care-i făcea inima să bată mai tare. Încercă şi reuşi cu multă greutate să-l trateze la rece.

— Şi datorită acestei prietenii ai ajuns să-i cunoşti atât de bine casa?

— Adevărul este mult mai interesant. Eu am proiectat-o, aşa că trebuie s-o cunosc foarte bine.

Tisha simţi un fior rece.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Sunt arhitect şi

nu numai că i-am făcut planurile casei, am şi asistat la construcţie.

— N-am ştiut, se scuză ea.

— Dacă n-ai pus nici o întrebare... Era normal să te duci cu gândul la cel mai rău motiv pentru care aş fi

cunoscut casa. Era o opinie foarte apropiată de ceea ce crezi tu despre mine. Dar nu este o problemă, nu te mai scuza, îți stă foarte bine furioasă.

— Am impresia că faci tot posibilul să mă scoți din minți.

— Nu neg că-mi face o plăcere deosebită să te văd furioasă,eşti mult mai frumoasă ca de obicei. Din acest motiv nu prea rezist şi te provoc ori de câte ori mi se iveşte ocazia.

Blanche apăru în uşa bucătăriei, întrerupând

interesanta discuţie dintre cei doi. Privirea ei se mută de la trăsăturile relaxate ale lui Roarke la mânia şi neputinţa care se citeau pe figura Tishei.

— Acest război se desfăşoară doar între voi doi, sau mai pot

participa şi alţii?

— Discutam despre inimile frânte pe care domnişoara Caldwell le-a lăsat în urmă, îi răspunse Roarke.

— N-am lăsat nici o inimă frântă, preciză Tisha.

Ea îl privi

nedumerită, căci în discuția lor nu se referiseră la viața ei sentimentală.

— Dar Kevin? Nu cred că i-a făcut prea mare plăcere plecarea ta, îi aminti Blanche.

— Cum ai reuşit să scapi de logodnicul tău?

o întreba şi Roarke.

— I-am explicat că nu sunt genul de femeie care să vrea să se căsătorească, iar dacă aş face-o nu l-aş alege pe el, le spuse Tisha. Adevărul era că la ultima întâlnire cu Kevin, ea îşi ceruse

scuze şi fusese oarecum încurcată când îl refuzase.

— N-ai avut prea mult tact, dar bănuiesc că el a înțeles mesajul, râse Blanche.

— Aşadar, te-ai decis că nu te vei căsători prea curând...

— Cred că este singurul punct asupra căruia suntem de acord, şopti Tisha printre dinţi. Sau nu este adevărat că eşti un celibatar convins?

— Acesta pare începutul unei discuţii interesante, interveni şi

Blanche. Propun să mergem în sufragerie unde atmosfera este mai plăcută.

Tisha se răsuci pe călcâie, vrând să se ducă în camera ei, căci nu mai suporta intervențiile acelui arogant Roarke

Madison. Dar ea nu avusese în vedere că bărbatul o putea ajunge din doar câţiva paşi, nici că el o va prinde înainte ca ea să poată ieşi din bucătărie. Atingerea lui îi provocă fiori, dar o puse pe seama discuţiilor.

— Te retragi înainte de începerea luptei propriu zise? o întrebă el.

Aruncându-i o privire dispreţuitoare, Tisha ieşi din încăpere. Aşadar, el considera că ea renunţase fără nici o luptă?

— Îmi cer scuze, dar trebuie s-o fac, de fapt, nici un bărbat nu este imun la vraja unei femei. Biblia este plină de exemple:. Samson şi Dalila, David şi Bathsheba, Esther şi Regele Ahasverus. O femeie poate

îngenunchea bărbatul întotdeauna. Nu eşti de acord, domnule Madison?

— Te rog continuă, mă fascinează punctul tău de vedere.

— Ceea ce spun eu este evident. Când un bărbat cere mâna unei

femei, el este cel care trebuie să îngenuncheze, aşa cere tradiția.

— Este un semn de respect, atâta tot. Dar nu ne înclinăm şi capul.

— Vă lăsăm să păstrați ceva din mândria voastră, îi

zâmbi Tisha.

— Ce generoase sunteţi! Este uluitor cum reuşiţi să vă convingeţi că-i faceţi o favoare bărbatului mărităndu-va cu el, când de fapt avantajele sunt numai de partea acestuia.

— Cum aşa?

— În schimbul hranei ,hainelor , unui adăpost, un bărbat îşi ia o femeie care să aibă grijă de casă ,să spele,să calce,să gătească ,să-i facă copii şi are şi o parteneră de pat.Iar o soţie înseamnă şi nişte scutiri de impozite.

Multe avantaje îți aduce căsătoria! exclamă el fericit.

— Eşti un tip imposibil! exclamă Tisha.

— Tu ai început discuția, dacă nu-ți place să te arzi, du-te cât mai departe de foc!

— Bucuroasă! exclamă ea părăsind încăperea.

Capitolul 3

— Ce ştii despre acest Roarke Madison? întreba Tisha, cu ochii aţintiţi asupra drumului. Bănuiesc că are o părere foarte bună despre el, alimentată probabil de atenţia

multor femei.

— Deci te interesează vecinul meu, o necăji Blanche. După felul intempestiv în care ai părăsit ieri încăperea începusem să mă îndoiesc.

— Nu mă interesează în felul în

care-ţi închipui tu, zise Tisha strângând cu putere volanul maşinii, imaginându-şi că era gâtul lui Roarke. Este o mişcare inteligentă să afli cât mai multe despre inamicul tău.

— Ai o părere greşită despre Roarke.

Nu este un afemeiat notoriu şi nici un autoritar, aşa cum îl vezi tu. Este o persoană foarte amabilă şi delicată şi un arhitect talentat. Sunt sigură că, aşa cum arată şi cu banii pe care cred că-i are, nu duce lipsă de femei. Dar

n-am încercat să aflu prea multe despre el, nici el despre mine, ce-i drept.

— Atunci, cum explici afirmațiile lui dezgustătoare despre femei?

— Tu l-ai condus spre o astfel de

explicație, draga mea. Dar nu pot nega că există o doză de adevăr în explicațiile fiecăruia dintre voi.

— El este ca toți bărbații, vede femeia numai acasă, în bucătărie, oftă ea luând-o spre autostradă.

— Nu trebuie să minimalizezi rolul femeii ca soţie şi mamă, Tisha, o povăţui Blanche. Nu este nimic mai complex decât acest rol. Cunosc o mulţime de femei adevărate care-şi găsesc împlinirea ca mame şi soţii.

— Nu pot crede că aud vorbele astea tocmai de la tine, Blanche! exclamă Tisha uimită.

— De ce tocmai de la mine?

— Pentru că nu te-ai căsătorit niciodată, şi ai avut o carieră de succes pe care ţi-ai croit-o

singură. Eşti un exemplu de femeie cu vederi liberale.

— Ştii de ce nu m-am căsătorit niciodată, Tisha?

— Poate pentru că n-ai simțit nevoia s-o faci!

— Ba, trebuie să

admit ca de câteva ori m-am gândit foarte serios la problema asta şi am fost tentată s-o fac! Dar am fost destul de inteligentă să înțeleg că eu sunt o ființă egoistă, care nu se poate adapta responsabilităților pe care le presupune

existența unui soț, a unui cămin. Am realizat apoi că eram nu numai egoistă ci şi laşă. Dar nu regret că n-am făcut-o şi nici dacă mi s-ar mai ivi ocazia nu cred că m-aş căsători. Vezi tu, Tisha, este ceva care ține de individ, indiferent că

este femeie sau bărbat.

— Ce vrei să spui?

— Sunt mulți aceia care vor să se dedice în exclusivitate carierei.

— Crezi că eu sunt una dintre ei?

— Ce înseamnă pictura pentru tine? o întrebă Blanche, cu

blândețe. Este scopul vieții tale?

Oare aşa era? Tisha nu ştia dacă era îndreptățită să afirme că trăia prin pictură şi pentru ea. Nu avea talentul mătuşii sale şi simțea asta. Iar fără talent nu se putea

împlini aşa cum făcuse aceasta.

— Pictura este doar un hobby pentru mine si de ce nu, un mijloc de a face bani.

— Este un hobby pentru persoane căsătorite, precizǎ Blanche.

— Ai început să vorbeşti ca tata, mătuşă. Vrei să mă măriţi cu orice preţ.

— Numai cu un bărbat pe care să-l iubeşti.

— Dacă va exista vreodată un astfel de bărbat. Ar fi un lucru

îngrozitor dacă toţi bărbaţii pe care i-aş întâlni ar fi ca Roarke Madison.

— Eu nu l-aş elimina de pe lista celor interesanţi. Sunt sigură că împotrivirea ta i-a stârnit interesul, şi nici ţie nu-ţi displace, după

cum văd.

Tisha se strâmbă dezgustată.

— Acest om mă face să scot la suprafață tot ce este mai rău în mine.

— Poate este doar autoapărare, pentru a nu cădea în plasa lui.

— Nu-mi doresc un

bărbat care se consideră stăpânul meu, zise Tisha ridicând sfidător bărbia.

— Nici cu unul pe care l-ai călca zilnic în picioare n-ai putea fi fericită. Îți trebuie un bărbat care să te manipuleze, dar pentru

asta îi trebuie o mână de fier, îmbrăcată într-o mănuşă de catifea.

— Blanche, eşti la fel de încăpăţânată ca tata. Tu chiar vrei să mă vezi măritată cu el?

— Roarke este vecinul meu, n-aş vrea să existe animozităţi

între voi, m-aş simţi mai bine dacă şi voi v-aţi înțelege.

— Ai dreptate, mătuşă, o să am grijă să nu-ţi creez probleme cu el.

— Este şi acesta un început, zise Blanche. Iar acum poţi să mă laşi

aici, am ajuns.

După ce-şi lăsă mătuşa în colţul străzii, Tisha îşi continuă drumul spre atelierul de reparaţii recomandat de Roarke. Bineînţeles, zări numaidecât maşina albă, sport, a acestuia parcată în faţa

atelierului. Strânse din buze şi intră.

— Ai sosit la timp, îi spuse el.

— Ce naiba faci aici? îl întrebă Tisha printre dinţi, uitând complet de promisiunea pe care şi-o făcuse, să-l ignore pe acest bărbat.

— Nu numai maşina ta a fost deteriorată. Şi eu am un far spart. Mac, ţi-o prezint pe domnişoara Caldwell, zise el adresându-se unui bărbat îmbrăcat în salopetă.

— Acum înţeleg de

ce ai dat peste fată, zise bărbatul privind-o admirativ, dar trebuie să recunosc că ai un fel cam neobişnuit de a face cunoştinţă cu fetele.

Tisha roşi de mânie, dar nu făcu nici un comentariu.

— Iată cheile

maşinii, spuse ea, este Mustangul albastru de acolo.

— Va fi gata peste două ore, spuse omul luând cheile, apoi se întoarse şi-i spuse lui Roarke făcându-i un semn cu ochiul: ştii să le alegi, asta e mai drăguță

şi mai tânără decât cea dinainte.

— Deja ţi s-a dus vestea despre cuceririle pe care le faci la volan!

— Vrei să te înscrii pe lista femeilor cucerite astfel?

— Sunt fericită să pot spune că n-am avut

dezonoarea de a păţi aşa ceva!

— Era mai bine să-i fi spus că nu ne-am înțeles? Dar ce contează ce gândeşte el?

Ba contează, îşi spuse Tisha pe care o nemulțumise privirea mecanicului, în care

citise că acesta era convins că ea şi Roarke făcuseră dragoste deja, sau cel puţin aşa lăsase acesta să se creadă.

— Pozezi într-o femeie emancipată, dar ideile îţi sunt cam învechite, o luă el în derâdere.

— Astfel nu pot fi acuzată de promiscuitate căci, spre deosebire de tine, nu sfârşesc în pat cu fiecare bărbat pe care-l întâlnesc.

— Nici eu, murmură el.

— Zău? zise Tisha

ridicând ostentativ dintr-o sprânceană.

— Uite, cu tine n-am ajuns în pat, zise el privind-o insistent, după care adăugă „ încă".

Tisha se întoarse furioasă şi părăsi încăperea, dar Roarke o

ajunse din urmă din doi paşi.

— Unde te duci?

— Oriunde nu te pot vedea! îi răspunse ea.

— Iarăşi te-am făcut să-ţi pierzi răbdarea, îmi cer scuze.

— Nu le accept,

declară Tisha încercând să-și elibereze brațul. Iar acum, te rog să-mi dai drumul.

— Îți promit că n-o să te mai supăr, Tisha!

— Numai faptul că te văd aici, în preajmă, mă irită! şuieră ea.

— Bine, oricum

n-am de gând să mor ca să-ți dovedesc că-mi pare rău, îi spuse Roarke cu un zâmbet. Ce vei face până ți se repară mașina?

— În nici un caz nu voi petrece timpul cu tine! declară Tisha, refuzând să cedeze

glasului lui convingător. O să fac nişte schiţe.

— Da, doar eşti artistă ca şi mătuşa ta.

— Nu se poate spune despre mine că sunt artista, pe când Blanche....

— Iar eu credeam că

mă aflu în compania unui artist consacrat, a cărui muncă începe să-şi arate roadele. Ai temperament de artistă. Blanche este şi ea o femeie independentă, altfel n-ar fi reuşit de una singură. Dar în acelaşi timp ea are

căldură, sensibilitate, pe când tu...

— Ei, asta este, conchise Tisha realizând prea târziu că dăduse frâu liber nervilor, lucru pe care-şi promisese să-l evite. Îi era tot mai greu să se împotrivească

acestui bărbat care voia cu tot dinadinsul s-o facă să cedeze nervos.

— Unde vrei să faci schițele?

— O să iau un taxi sau un autobuz spre periferia orașului, îi spuse ea pe un ton ceva mai blând.

— Te pot duce eu unde vrei, se oferi el.

— Dacă îţi accept invitaţia mă vei lăsa să lucrez în linişte?

— O să mă mai gândesc la asta, zise Roarke.

Se suiră în maşina lui, iar Tisha căută să

stea cât mai departe de el.

— Ce ştii despre Hot Springs? o întrebă el întrerupând tăcerea.

— Am fost o singură dată acolo, zise Tisha indiferentă.

- Asta înseamnă că nu ştii nimic,

conchise el. Ai trăit toată viața în Little Rock? N-ai fost curioasă să vezi ce se află dincolo de gard?

— Exact. Iar dacă prin asta vrei să afli unde mi-am petrecut vacanțele, o să-ți spun că am fost cu tata în alte

localităţi din sudul ţării.

— Deci nu ştii nimic despre Hot Springs, insistă Roarke.

— În afară de denumire şi de faptul că are izvoare termale...

Curând, Roarke trase maşina într-o parcare, iar Tisha vru să

coboare şi să-i mulţumească pentru serviciul făcut dar nu mai apucă s-o facă, văzând că el coborâse din maşină şi introdusese deja monedele pentru staţionarea maşinii în aparat.

— Ar fi păcat dacă eu, ca cetăţean vechi al acestui oraş, nu ţi-aş prezenta câteva puncte de atracţie.

— Cred că n-ai accepta un refuz din partea mea. Nu-mi plac lucrurile impuse, îi explică Tisha. Nu

suport să văd ceea ce consideră altcineva că ar trebui văzut.

— Cui îi place să i se impună ceva? Uneori este singurul mijloc de a stabili dacă ne place ceva cu adevărat. Dar am uitat că nu suporți să fii de acord cu mine în

nici o privință. Uite, acestui loc indienii îi spuneau Valea Aburului. Aceste pământuri erau considerate sacre de către toate triburile. își aduceau aici bolnavii şi răniții să facă băi de aburi primăvara.

— În acest caz, îți propun să fumăm împreună pipa păcii, oftă Tisha.

— Şi întrucât n-o avem aici, o strângere de mână ar fi de ajuns?

Atingerea lui îi produse o senzație plăcută, care dăinui şi

după ce el îşi retrase mâna.

— Ne-am putea plimba pentru început, se oferi Roarke. Astfel vom face trecerea spre o altă dispoziţie, în care vom privi cu mai mult interes vestigiile trecutului.

Porniră alături, el cu pasul lui atletic, iar ea încercând să se potrivească ritmului impus de el.

— Ei, acum poți să-mi vorbești despre istoricul acestei localități, spuse Tisha pregătită să primească

informații noi.

— Indienii știau despre aceste izvoare naturale și puterile lor curative, începu Roarke. Se pare că aceste informații l-au adus pe Ponce de Leon îr căutarea fântânii tinereții veșnice, dar din

nefericire el n-a înaintat prea mult pe uscat pentru a o găsi. De aceea, primul european care a găsit Valea Aburului a fost căutătorul de aur spaniol Hernando de Soto, adus aici de nişte italieni. Se pare că

individul ar fi sosit aici prin 1541. Dar La Salle a venit aici în 1682 şi a revendicat aceste teritorii în numele Franţei. Dacă cunoşti bine istoria Americii, ştii că teritoriul a fost atribuit Spaniei, apoi i-a revenit Franţei prin

Tratatul de la Madrid din 1801. Napoleon l-a vândut Statelor Unite. Preşedintele Jefferson, care a avut iniţiativa acestei achiziţii, a trimis mai întâi doi specialişti care să evalueze puterea curativă a acestor izvoare.

— Ai spus că locul s-a numit Valea Aburului? Acum de ce nu mai există aburii?

— Pentru că din cele 47 de izvoare doar două au fost lăsate deschise pentru a fi exploatate. Celelalte au fost orientate spre un

rezervor subteran şi apoi conduse spre aşa-numitele băi termale unde merge şi Blanche. Oraşul Hot Springs se află în mijlocul unui parc natural, iar izvoarele despre care-ţi vorbesc sunt chiar sub picioarele noastre. Tisha

privi spre munte la poalele căruia se aflau două ochiuri de apă din care se ridicau aburi, şi rămase uimită de frumuseţea locurilor. Temperatura apei ajunge aici la 148 grade Fahrenheit, adăugă Roarke.

— Cum se face că este atât de ridicată?

— Au circulat multe teorii în privința asta, dar nici una n-a fost verificată până în prezent. Apele termale posedă mult radiu, de fapt emanații de radiu, şi asta ar fi explicația

temperaturii lor înalte.

— Este fascinant...

— Mă bucur că nu mai eşti atât de încăpăţânată şi recunoşti asta.

— Mi-ai putea spune şi alte lucruri interesante despre această localitate?

— Aş putea scrie o carte despre istoria acestei localităţi. Aici a fost cartierul general al guvernului în timpul Războiului Civil. Ca să nu-ţi mai spun că a fost staţiunea preferată de Al Capone. Vino, zise el întinzându-i braţul pe

care ea-l acceptă fără şovăială, vreau să-ţi mai arăt şi alte locuri. O veveriţă începu să sară în faţa lor de parcă ar fi aşteptat să primească de mâncare.

— Animalele din acest parc, îi spuse Roarke sunt foarte

blânde şi s-au obişnuit să fie hrănite de vizitatori.

— Data viitoare o să-mi amintesc să-i aduc ceva, promise Tisha privind în ochii mici ca două mărgele ai veveriței.

— Cred că ai cam

obosit, îi spuse el n-ai vrea să ne aşezăm puţin? Intrară într-o grădină aflată deasupra nivelului oraşului şi ea urmări cu plăcere de la acea înălţime furnicarul de sub ochii ei.

— Mă întrebam dacă îţi plac bărbaţii, se

trezi el vorbind cu voce tare.

După felul în care se încruntă, el înțelese că nu va primi niciodată de la ea răspunsul dorit. Dar cred că este mai bine să aflu singur răspunsul, îşi răspunse el. Întinse apoi o mână

şi ridică bărbia fetei pentru a o privi în ochi.

— Despre tine ce mi-ai putea spune? fu rândul Tishei să întrebe. Deocamdată nu ştiu decât că-ţi plac foarte mult femeile.

— Cum ai ajuns la concluzia asta?

Tisha ridică din umeri de parcă ar fi vrut să spună că avea ea informațiile ei, dar nu putea dezvălui sursa.

— Mai bine să lăsăm asta, şi să ne bucurăm de locul acesta minunat, este o linişte foarte plăcută.

— Ba poţi chiar să pretinzi că-ţi face plăcere şi compania mea, insistă Roarke.

— Pot tolera fără probleme orice persoană, cu condiţia ca atmosfera să fie foarte plăcută.

— Văd că ţi-ai

recăpătat limba cea ascuțită, Tisha, remarcă el. Dar continuă, ce crezi tu despre mine?

— Că eşti un bărbat prea plin de sine care consideră că poate avea orice femeie. Iar de data asta mândria ta masculină este foarte

afectată de faptul că eu nu ţi-am căzut în braţe, aşa cum au făcut altele. Şi mai cred că eşti foarte convins că într-o atmosferă propice, la un pahar de băutură, la lumina unor lumânări poţi seduce orice femeie.

— Iar ție văd că nu-ți este teamă să ieşi cu un astfel de bărbat. Deci ceea ce cred eu este destul de aproape de realitate.

— Sigur că nu-mi este teamă!

— Atunci, arată-mi că nu te temi de mine.

Te invit la un restaurant vineri seara. Vin să te iau la opt, zise el.

— N-am de gând să-ți accept invitația.

— De ce, Tisha? După ce ai făcut apologia femeii, ca fiind superioară bărbatului în multe privințe, nu crezi

că vei fi capabilă să stăvileşti încercările mele de a te cuceri? Sau nu crezi nici tu în aceste nonsensuri pe care te-am lăsat să mi le expui?

— Sunt chiar convinsă de ele!

— Atunci, de ce nu

vrei să ieşim undeva? Ţi-e teamă de mine?

— Nici vorbă!

— Atunci, te iau la ora şapte, zise el, se ridică şi plecă, iar Tisha nu mai apucă să scoată o vorbă.

Capitolul 4

Timp de trei zile, Tisha încercă să găsească un motiv plauzibil de a anula întâlnirea cu Roarke. Întinse de peste douăzeci de ori mâna spre telefon pentru a-i

explica de ce nu putea să se întâlnească cu el, dar tot de atâtea ori renunță, ştiind că el va găsi argumente pentru a-i demola scuzele. Blanche nu-i era de nici un ajutor fiind convinsă că fata acceptase întâlnirea cu vecinul ei

din dorința de a face pace cu el. Roarke sosi chiar la ora şapte fix dar ea făcu tot posibilul să nu fie gata. După o întârziere de o jumătate de oră apăru în camera de zi, unde o aştepta el, îmbrăcată într-o rochie de seară care-i punea în

valoare verdele ochilor. Îi luase foarte mult timp să-şi ridice părul în vârful capului şi să-şi facă o coafură elegantă.

— Începusem să cred că mă laşi să aştept degeaba, îi spuse el ridicându-se în picioare. Era îmbrăcat într-un

costum de seară impecabil.

— Ce te-a făcut să crezi asta? îl întrebă ea pe un ton mieros.

— Ar fi mai bine să plecăm căci deja suntem în întârziere.

— Nu voi veni târziu, Blanche, spuse ea

aruncându-i o privire semnificativă mătușii.

— Vă doresc distracție plăcută. Apoi, după ce-i făcu Tishei cu ochiul, adăugă: amintește-ți că luminile de pe verandă se aprind după douăzeci de minute. Era o veche

glumă de familie, iar Tisha roşi.

— Nu va fi cazul în seara asta, mătuşă! Ea ştia prea bine că nu va sta să mai piardă vremea pe verandă cu Roarke atunci când acesta o va conduce acasă.

— Ce fel de glumă a fost asta? o întrebă el imediat ce se depărtară. Chiar crezi că-ți vei lua un foarte scurt rămas-bun de la mine atunci când te voi conduce? Dar acum trebuie să ne grăbim, oricum masa este

rezervată pentru ora opt, a trebuit să-mi iau o marjă de siguranță, ştiind ce mult vă place vouă femeilor să pierdeți timpul în fața oglinzii.

— Cred că eşti mai obişnuit cu femeile care se dezbracă în fața ta,

nu?

— Asta este legea lui Madison, draga mea, ceea ce se adaugă, trebuie să se şi scoată.

— Bine, dar nici nu mi-ai spus unde mergem, zise Tisha. Mi-a fost greu să mă decid cu ce să mă

îmbrac dacă nu ştiam unde merg. Sper că m-am îmbrăcat adecvat, singura mea problemă ar fi să mă împiedic din cauza tocurilor şi să te fac de râs.

— La posibilitatea asta nu m-am gândit, dar dacă-ți vine cumva

ideea să-mi verşi băutura pe pantaloni, o să te iau de moţul pe care ţi l-ai făcut în vârful capului.

Tisha remarcă tonul tăios pe care-i spusese el toate acestea. Era mai mult decât un avertisment pentru ca ea

să stea liniştită tot restul serii. Roarke Madisor era pregătit s-o înfrunte nu numai cu cuvinte ci şi cu fapte, şi nu avea nici o reţinere pentru faptul că ea era femeie. De cum ajunseră în parcarea restaurantului, Tisha cobori şi o luă

înaintea lui, fără a aştepta ca el să-i deschidă portiera maşinii.

— Văd că nu vrei să mă laşi să mă port ca un bărbat civilizat. Fie, cum vrei tu.

Tocurile înalte ale sandalelor ca şi fusta

prea lungă o împiedicau să meargă repede, aşa că el o ajunse din urmă imediat şi intră înaintea ei pe uşa restaurantului, după care lăsă uşa să i se închidă chiar în faţă. Când reuşi să intre, obrajii Tishşi erau roşii de mânie. Ea recepţionă

mesajul: Roarke o tratase aşa cum ceruse ea. Nici nu-şi ocupară bine locurile la masă că şi apăru chelnerul, iar Roarke comandă imediat un Martini sec pentru el, făcându-i semn chelnerului s-o întrebe pe ea ce doreşte.

— Aş vrea un Daiquiri, spuse ea cam printre dinţi.

Roarke continuă s-o ignore şi începu să consulte meniul. Făcu şi ea acelaşi lucru, sau, mai bine zis, încercă să facă, dar renunţă imediat.

— Este o situaţie pe care nu o voi tolera, şuieră ea, înfruntând privirea lui Roarke. Ar fi mai bine să mă duci acasă pentru că nu suport un astfel de tratament. Începu să se foiască pe scaun vrând să se ridice.

— Stai jos, îi ordonă el pe un ton ce nu suferea împotrivire. Iar dacă nu stai de bunăvoie te voi aşeza eu!

Cu înverşunare ea se aşeză totuşi, nu fără a observa zâmbetul de satisfacţie care-i apăruse

lui pe figură.

— Eşti o fiinţă imposibilă, îi spuse ea printre dinţi.

— Dacă nu vrei să te comporţi ca o doamnă, nu văd de ce eu aş fi un gentleman, replică Roarke. Depinde de tine perpetuarea

acestui război. Sfatul meu ar fi să încerci să te bucuri de această ieşire.

— Mi-ar fi imposibil să mă bucur de această seară alături de un bărbat ca tine, i-o întoarse ea.

— Dar plimbarea pe care am făcut-o prin

Hot Springs ţi-a displăcut tot atât de mult?

Între timp, sosiră şi băuturile, fapt care-i dădu Tishei posibilitatea de a se gândi la cel mai bun răspuns.

— Nu pot nega că au fost şi momente

plăcute, admise ea. Ca ghid mi-ai furnizat informaţii noi şi interesante, dar când ai încercat să-ţi demonstrezi farmecele ai dat greş.

— Dacă aşa ai simţit de ce ai mai ieşit cu mine în seara asta?

— N-am fost de acord, tu m-ai determinat să accept.

— Deci un bărbat obişnuit a putut face o femeie deşteaptă ca tine să iasă cu el? Tu m-ai făcut să înțeleg că bărbații sunt doar nişte ființe puternice,

musculoase, cu foarte puţin creier. Poate că ar trebui să-ţi revizuieşti puţin opiniile.

— N-am spus niciodată că bărbaţii nu au şi ei şiretenia lor, admise ea.

— Văd că ştii să-ţi alegi vorbele exact

pentru a transforma un compliment într-o insultă.

— Ce repede înțelegi lucrurile dacă te străduieşti!

— Vrei să comandăm acum? Ar trebui să iei un shish-kebap, s-ar potrivi

cu temperamentul tău.

— Iar tu? Biban? Pentru că are gura la fel de mare ca a ta?

— Nu, eu voi comanda shish-kebap, pentru că-mi place.

Cina fu un dezastru. Tisha comandă o friptură, dar carnea de

vita care trebuia să fie suculentă nu avu nici un gust, iar ea simţi că mesteca ceva asemănător unei tălpi de pantof. Abia aştepta să se termine cina, să se întoarcă acasă. Refuză desertul şi cafeaua.

— Putem pleca?

întrebă ea impacientată.

— Cred că da, spuse Roarke după ce termină de sorbit şi ultima picătură de cafea.

Când Roarke se ridică de pe scaun Tisha se năpusti spre ieşire, dar braţul lui puternic o reţinu, iar ea se

conformă căci ştia că nu avea sens să i se opună.

— Vezi ringul de acolo? Mi-ar plăcea să mai petrecem o oră-douâ dansând.

— Chiar dacă insist să mă duci acasă?

— Chiar dacă. Nu cred că ai vrea să mă

privezi de plăcuta ta companie.

Ringul de dans în jurul căruia se aflau mese joase, luminate discret, era plin de cupluri. Tisha avu probleme căci nu-şi putea adapta vederea la întunericul încăperii,

aşa că fu nevoită să se lase condusă de el spre una dintre mese.

— Dansăm? întrebă Roarke după ce comandară băuturile. Căci pentru asta am venit. Deşi am impresia că o să mă cam calci pe picioare, murmură el.

Tisha ar fi vrut să-l liniştească să nu-şi facă astfel de probleme căci nu va avea intenţia să fie atât de aproape de el. Dar Roarke o prinse îr braţe cu putere şi ea îi simţi palma fierbinte când îşi aşeză degetele reci ca gheaţa în mâna

lui. Îşi aşezase cealaltă mână pe umărul lui şi se folosi de ea pentru a-l împinge, şi îi evită privirea. Braţul lui se strânse deodată în jurul mijlocului ei.

— Relaxează-te, Tisha, îi spuse el, pe un ton mai blând de data

asta. O trase aproape de pieptul lui, dar nu aprecie corect momentul în care făcu această mişcare, pentru că muzica încetă brusc iar el se văzu nevoit să-i dea drumul.

După ce îşi reluară locurile pe scaune, el

continuă s-o studieze. Tisha sorbi din paharul cu băutură, apoi îl puse la loc pe masă. Muzica reîncepu.

— Nu cred că vei mai dori să dansezi cu mine, spuse ea. N-ar fi bine să plecăm?

— Eu aş vrea să mai

stăm.

— Ce să facem? Să ne uităm unul la altul?

Muzica reîncepu, lent de data asta, iar Roarke se ridică imediat, invitând-o la dans. O prinse atât de bine în brațe încât nu mai avea cum să facă

nici o mişcare, iar ea se simţi ca un fluture ţintuit într-un insectar. Simţi nevoia să-şi încleşteze pumnii şi să-l lovească.

— Ce faci, Tisha, nu mai spui nimic? Ţi-ai epuizat invectivele?

— Aş vrea să mă

scuteşti de observaţiile tale sarcastice!

Roarke o strânse şi mai tare la pieptul lui, încât acum abia se mai mişcau.

— Nu-mi place să dansez astfel, îi şopti ea pentru a nu fi auzită de perechile din jur.

— De ce nu?

— Din cauza educaţiei primite, nu-mi plac îmbrăţişările în public.

— Nu-ţi face probleme, îi spuse el, nu ne urmăreşte nimeni.

— De fapt, nu-mi

pasă!

— Te temi că te-aş putea săruta? Privirea lui se opri pe buzele ei.

— Nici vorbă, orice fata se aşteaptă la sărutări. Nu ştie însă unde şi cum le va primi, fu răspunsul Tishei.

— În acest caz, va trebui să găsim răspunsuri la cele două întrebări, spuse Roarke, o sărută, apoi îi privi obrajii îmbujorați.

— Ăsta a fost cel mai bun lucru pe care-l puteai face? îl întrebă ea luată prin surprindere.

— În cazul de față, da.

— N-am ştiut că discreția este una dintre virtuțile tale.

— Cred că nici nu ți-ai închipuit că aş avea vreo virtute, i-o întoarse el.

Melodia se sfârşi iar

Tisha se eliberă din brațele lui. Se așeză bucuroasă pe scaunul ei, moment în care el se aplecă discret spre urechea ei şi-i spuse:

— Parcă doreai să plecăm, te-ai răzgândit acum?

— Nu, nici vorbă,

zise ea sărind în picioare.

Aflaţi în maşină, nici unul nu mai scoase o vorbă. Tisha nu putea uita senzaţiile pe care le trăise atunci când el o strânsese în braţe, sărutul lui.

— Acum, ce faci, mă

pedepseşti prin tăcere? Nu pot crede că ți-ai epuizat gama de insulte.

— Te rog să mă scuteşti de sarcasmul tău, am obosit şi nu-mi doresc decât să ajung mai repede acasă.

— A fost o seară cam

enervantă, fu el de acord.

— Marcată de momente de plictiseală, adăugă ea.

Roarke pufni în râs.

— Am crezut că pentru un moment ai lăsat jos garda.

— Să nu-ți

închipui asta!

— Vrei să lupți până la ultima suflare?

— Numai că tu nu vei supraviețui până atunci.

— Ştii cum se spune, că atunci când se confruntă doua persoane, cea mai

înțeleaptă cedează, chicoti el.

— Observ că încă te mai consideri irezistibil, dar am noutăți pentru tine, domnule Madison, genul acesta de bărbat îmi repugnă.

— Blanche mi-a spus că şi tatăl tău este un

bărbat puternic şi independent.

Tisha se scutură ca de un fior neplăcut. Îşi aminti de anii în care trebuise să trăiască sub tirania tatălui său.

— Bărbatul cu care mă voi căsători trebuie să mă respecte şi nu să

mă vadă ca pe o citadelă care trebuie cucerită, nici să-mi dicteze ce trebuie să fac. Va trebui să mă iubească, să aibă încredere în mine.

— Aşa a făcut tatăl tău cu mama ta?

Tisha nu-i răspunse. De fapt conflictele

dintre părinții ei nu fuseseră născute din gelozie sau neîncredere, căci avuseseră o căsnicie solidă, iar iubirea lor fusese puternică.

— Nu, tata nu s-a îndoit niciodată de mama.

— Poate că a fost o

femeie foarte docilă.

— Mama? Nu ştii ce spui! Era la fel de încăpăţânată ca tata. Se certau foarte mult, chiar şi fără motiv, de dragul argumentelor. Dar era de ajuns ca în cea mai teribilă ceartă unul dintre ei să pufnească în

râs şi cearta se termina. Au avut o căsnicie grozavă.

— La ce vârstă ți-ai pierdut mama?

— La paisprezece ani.

— Probabil tatăl tău a suportat foarte greu pierderea ființei iubite.

— Aşa a fost. Mult timp n-a dormit noaptea şi se tot plimba prin casă ca un somnambul, admise Tisha. Am fost foarte apropiaţi în primul an după moartea mamei, dar apoi, în ultimul timp mi-a fost tot mai greu să rezist

alături de el.

— Fiica tatei a crescut mare şi frumoasă, comentă Roarke. Ca unul care a gustat din fructul oprit, tatăl tău ştie că un bărbat poate să profite uşor de o fată ca tine. Tocmai de asta nu mă

miră că vrea să te mărite, să te ferească de tentații.

Acest compliment făcut indirect, o readuse din amintirile trecutului. Nu considera că este cazul să-şi deschidă sufletul şi să depene amintiri în

prezența acestui bărbat.

— Tata n-ar fi fost niciodată de acord să ies cu un bărbat ca tine, care se comportă ca un lup, declară ea întinzând mâna spre portiera maşinii.

Dar mişcarea lui fu mai rapidă, şi el o apucă

de încheietura mâinii cu multă dexteritate.

— Nu pleca atât de repede, Tisha! Nici ur lup ca mine, care se respectă n-ar lăsa o fată atât de frumoasă să-i scape fără un sărut la despărțire.

Tisha simți că nu

mai are aer şi dădu glas indignării ei.

— Ar fi trebuit să ştiu că eşti unul dintre acei bărbaţi dezgustători care vor ca fata să plătească pentru că a fost scoasă la un restaurant, îi spuse ea pe un ton ridicat.

— Aşa este, confirmă el.

Cu mâna dreaptă el îi ridică bărbia şi-i dădu un sărut prelungit, ameţitor, care ei îi confirmă bănuiala că el cunoscuse foarte multe femei. Când în sfârşit îi eliberă gura, Tisha

respiră adânc.

— Acum pot pleca? întrebă ea nu fără oarecare dispreţ în glas.

Fără un cuvânt, Roarke coborî, deschise portiera maşinii, iar ea se strecură cum putu mai repede.

Billy Gruff se afla în

fața casei, dar ea trecu în viteză pe lângă el. Nu el o făcea să-i tremure picioarele ci bărbatul din maşină. În anii de când începuse să aibă întâlniri cu bărbații, Tisha fusese sărutată de nenumărate ori, dar niciodată cu asemenea

pasiune. Iar ea, care se considerase prea cerebrală pentru a se lăsa pradă dorinței fizice, descoperi că simțurile o trădaseră de data asta.

Capitolul 5

Tisha trecu pensula în mâna cealaltă şi-şi îndoi degetele amorţite. Umerii i se lăsau tot mai tare, pe măsură ce privea pictura pe jumătate terminată. Avea o zi proastă,

indiferent ce ar fi făcut, nimic nu-i ieşea.

— Ai probleme? o auzi pe Blanche.

— Da, îmi lipseşte talentul, după cum se vede. Blanche lăsă şi ea pensula, şi ştergându-şi mâna pe o cârpă se îndreptă spre nepoata

ei, luă o ţigară din pachet, o aprinse, apoi îşi aşeză o mână pe umărul fetei.

— Ce se întâmplă cu tine?

Tisha ridică privirea spre ea.

— Buchetul asta este total greşit, arată ca şi

cum aş fi lipit toate violetele pe o singura parte. Am făcut acelaşi lucru cu margaretele. Fata ridică dezamăgită din umeri. Nu pot face nimic bun astăzi. Sunt conştientă că greşesc dar nu pot corecta nimic.

— Este mai bine să

vezi lucrurile bune pe care le faci, Tisha, pentru ca să le repeţi. Dacă te uiţi numai la greşeli, o să renunţi curând la pictură.

— Blanche, eşti o drăguţă! Cum ai ajuns la aceste concluzii?

— Prin bun simţ şi

experiență, spuse Blanche, îndepărtându-şi o şuviță care-i căzuse pe frunte. Tot experiența îmi spune că eşti mult prea încordată pentru a putea lucra astăzi. Uneori, tensiunea stimulează creativitatea, dar în

cazul tău duce numai la frustrare.

— Şi ce-ar trebui să fac?

— Hai să ne luăm liber după amiază, oricum nu mai avem lumină bună.

Tisha se uită spre fereastră. Văzu câţiva

nori cenuşii care întunecau soarele după amiezii. Vârfurile pinilor se aplecau cu graţie în bătaia vântului, dar norii nu păreau ameninţători. Oricum, lumina bună pentru pictat se dusese aşa cum spusese Blanche, care

începuse să-şi curețe pensulele.

Tisha oftă. Tot ce făcuse în cursul zilei nu fusese bun de nimic. Si toate astea numai din cauza acelei figuri care-i dansa şi acum în fața ochilor, acea figură cu ochii negri catifelați şi

părul blond cenuşiu. Ce bine ar fi fost dacă n-ar fi ieşit cu el cu o seară înainte! Era mai bine dacă se considera prea laşă şi refuza provocarea lui, decât să constate că el avea capacitatea de a o stăpâni senzual.

— Tisha, mă auzi?

— Scuză-mă, Blanche, visam cu ochii deschişi. Ce spuneai?

— Te-am întrebat dacă ai fost vreodată la Craterul Diamantelor, repetă mătuşa încruntându-se. Mă gândeam că poate mergem după amiază.

— Nu, mătuşă, n-am fost niciodată. Dar de ce vrei să mergem tocmai acolo?

— Aş vrea să fac nişte schițe.

— Te voi însoţi, poate doar aşa să mai uit de Roarke Madison, spuse Tisha doar pentru

sine.

— Fiecare are câte o zi proastă, dar nu trebuie să te laşi copleşită, spuse mătuşa ei.

Blanche, care îl plăcea pe Roarke, nu putea, să înțeleagă cum nepoata ei nu se simțea

fericită,după o seară în compania lui. Iar Tisha nu ştia cum să-şi exprime recunoştinţa că mătuşa ei era atât de discretă şi nu punea întrebări despre întâlnirea cu Roarke, căci i-ar fi displăcut să-i ofere amănunte.

— Cred că n-o să mă mai schimb cu lucruri mai bune, zise Blanche, pentru că ar putea fi nevoie să sap puţin.

Tisha îmbrăcă o pereche de jeanşi şi un tricou oliv, iar la gât îşi puse o eşarfă galbenă.

Blanche o luă pe un drum care şerpuia printre pini, unde soarele răzbătea cu greu ici şi colo, iar liniştea era atât de profundă încât Tisha abia putea să-şi închipuie că ceea ce vedea era real şi că erau singurele fiinţe

omeneşti. pe distanţă de câteva mile. De aceea ea fu foarte surprinsă să constate că parcarea la care ajunseră într-un târziu era plină de maşini. După ce plătiră taxa de intrare în Parcul Naţional, cele două, înarmate cu lopeţi şi

unelte de pictură, o luară pe urmele celorlalţi care, dotaţi cu sape, greble, site, scurmau pământul după diamante. Dealul era presărat cu oameni care veniseră cu toată familia să scotocească după diamante.

Cu milioane de ani în urmă în acest loc fuseseră nişte erupţii vulcanice puternice iar zona se acoperise de apă. Presiunea exercitată de răcirea subită a rocilor transformase particulele de carbon în diamante preţioase şi

cristale. Coşul vulcanic, pântecele în care diamantele se găseau în stare naturală, se afla chiar sub picioarele lor. Descoperirea acestor diamante începând din 1900, declanşase o adevărată isterie, care o egalase pe cea a aurului.

Această descoperire fusese însă însoţită de manifestări misterioase şi sângeroase, de crime.

Se aşezară pe trunchiul unui copac, pe care şi alţii îl folosiseră în acelaşi scop, cu caietele de schiţe pe genunchi. Dar

Tisha era prea prinsă de acea atmosferă pentru a putea să stea liniştită. De aceea se îndreptă spre un bărbat de vârsta a doua, care săpase o groapă de unde scotea pământul şi-l examina bulgăre cu bulgăre înainte de a-i da drumul

alături.

— Ați găsit ceva până acum? îl întrebă Tisha.

Bărbatul ridică o pereche de ochi albaştri spre ea, apoi îi spuse cu năduf că n-a găsit chiar nimic.

— Se spune că dacă

găseşti un diamant nu-l poți confunda cu altceva. Mi-ar fi mult mai uşor, trebuie să recunosc dacă aş şti ce caut, dar aceste diamante nu sunt toate albe, au diferite culori, galben, maro, roz, am văzut şi unele negre,

chiar.

— Deci este o chestiune de noroc, asta să înțeleg?

— Mă uit la cei din jur care scormonesc pământul ca şi mine şi realizez că într-adevăr norocul joacă un mare rol. Nu există zi în care

să nu se găsească un diamant.

— Vă doresc să fiţi dumneavoastră astăzi norocosul!

Tisha privi atentă în jur căci începuse să creadă că nu era chiar imposibil să găsească şi ea unul. Febra

diamantelor era contagioasă. Se rezemă cu spatele de trunchiul unui copac şi scoţând caietul de schiţe începu să contureze figura acelui bărbat. Deodată simţi că pe măsură ce schiţa prindea contur, devenea un portret

excelent.

— E grozav, Tisha, exclamă Blanche care apăruse ca din senin. Ai prins extraordinar de bine expresia figurii lui Roarke.

Uluită, Tisha rămase cu creionul în aer, căci de pe hârtie o privea

într-adevăr Roarke Madison. Până şi zâmbetul lui arogant fusese perfect imortalizat. Blanche nu observă reacţia ei consternată şi continuă să laude desenul.

— Ai surprins perfect chipul, bărbia

bine conturată, se vede că este un tip dur!

— Este prea arogant! răbufni Tisha.

Blanche o privi intrigată.

— Dar face sângele să-ți fiarbă în vine, nu?

— Nu! răcni Tisha, dar apoi își dădu seama

că nu trebuia să fie atât de pătimaşă. Roşi, apoi îi spuse: ba da, dar este ceva care nu merge.

— Reacția a două trupuri este ceva ciudat, zise Blanche ridicând din umeri.

— Roarke Madison este tot ce-mi displace la

un bărbat: arogant, autoritar, pisălog, zise Tisha nervoasă, dar mă face să mă simt mai femeie decât orice alt bărbat cu care m-am întâlnit.

Blanche nu scoase o vorbă, privind figura nepoatei ei îmbujorată

de emoția destăinuirii.

— Vrei să spui că te atrage sexual?

— Este ceva mai greu de explicat, zise Tisha foindu-se; nu-mi place, nu-l respect. Nu pot fi de acord cu felul în care vede el femeia; pentru el este doar un

obiect, n-o poate trata ca pe o ființă, ci ca pe o jucărie la care renunță când nu-l mai interesează. Este genul de bărbat care-ți face capul mare până lași garda jos, apoi nu mai are nici un fel de scrupule.

— N-ai avut timp să-l cunoşti, Tisha. Nu l-ai judecat greşit? Nu vreau să spun că nu ai dreptate în privința lui, dar cred că felul în care v-ați cunoscut te-a făcut să ajungi la o concluzie greşită. Nu este bine că te atrage fizic mai mult

decât orice alt bărbat? Aş vrea să-ţi pot da un sfat, însă nu ştiu care ar fi cel mai bun. Tu trebuie să afli singură ce este bine pentru tine.

— Nu-mi place acest bărbat.

— Şi atunci cum se explică atracţia sexuală

pe care o exercită asupra ta? Ei, ce zici, pornim spre casă? Ne-am putea opri undeva pe drum

să mâncăm, de altfel se pare că tot vom avea parte de câțiva stropi de ploaie în seara asta.

— Putem pregăti ceva uşor acasă, mătuşă

nu are rost să mâncăm la restaurant.

— Am decis că este o după-amiază pe care o vom petrece în afara casei, Tisha!

La vremea când ieşiră din restaurant ploua cu găleata, iar Blanche acceptă oferta

Tishei de a conduce ea spre casă. Soarele nu apusese, dar norii grei făceau cerul întunecat ca noaptea. Ştergătoarele maşinii abia mai făceau faţă stropilor grei care nu mai conteneau. De aceea, Tisha fu fericită când o luară pe drumul

care ducea acasă la Blanche.

— Crezi că ne-am putea opri pe drum la oficiul poştal să-mi ridic corespondența? întrebă Blanche.

— Nu văd de ce n-am face-o. O să trag maşina foarte aproape

de cutie, încât vei întinde doar mâna pentru a-ţi lua scrisorile.

— Adevărul este că aşteptam nişte scrisori importante, se confesă Blanche.

Blanche lăsă jos geamul maşinii şi cu o mişcare iute îşi luă

scrisorile din cutie, apoi ridică geamul la fel de repede pentru a nu risca să se ude prea tare.

— Gata! exclama ea fericită. Acum, să mergem acasă, să ne schimbăm şi să ne încălzim!

— Vreau să-mi

schimb repede bluza ca să nu răcesc, zise Blanche imediat ce intrară în casă. Vrei să pregăteşti tu o cafea? Este incredibil cât de udă

sunt. N-am lăsat decât câteva secunde geamul maşinii în jos.

Peste un sfert de oră Tisha se cuibărise într-un fotoliu, acoperită cu un pled, şi cu o ceaşcă de cafea în mână asculta zgomotul făcut de ploaie pe acoperiş. Blanche, care se schimbase într-un capot de casă, îşi citea

corespondenţa.

— Ca să vezi! zise ea brusc.

Tisha o privi uimită.

— S-a întâmplat ceva, mătuşă?

— Poştaşul a încurcat corespondenţa mea cu a lui Roarke.

— Poţi să-i dai

scrisorile mâine, nu este nici o problemă.

Blanche îşi muşcă buzele.

— Da, fără îndoială, însă acum două zile mi-a vorbit despre nişte planuri noi pe care trebuia să le termine luni, dar n-a putut s-o

facă din lipsa unor informaţii despre un produs nou. Aştepta să-i vină prin poştă. Iar poştaşul le-a pus în cutia mea!

— Nu e vina ta, este problema lui!

— Da, dar eu ştiu că are nevoie de ele pentru

a-şi termina proiectul. Trebuie să i le duc!

— Dar este o prostie să ieşi pe vremea asta! Şi mai spuneai că nu-ţi place să conduci pe ploaie şi întuneric!

— Ştiu ce simţi pentru el, Tisha, dar este vecinul şi prietenul

meu şi el mi le-ar aduce pe o astfel de vreme, indiferent ce crezi tu!

— Dacă nu te pot convinge să stai liniştită acasă pe ploaia asta, o să i le duc eu, ce să fac? zise Tisha după câteva momente de gândire.

— Ştiu ce gândeşti

despre el, Tisha, dar este vecinul şi prietenul meu. Trebuie să-l ajut.

— Bine, mătuşă, mă duc eu, m-am mai oferit o dată.

— Nu te deranjează să faci asta pentru mine?

- Nu, Blanche. Te rog dă-mi o pelerină şi

umbrela.

— O să merg şi eu cu tine, Tisha.

— Dar nu este nevoie, mătuşa. Stai acasă şi păstrează-mi cafeaua caldă.

— Eşti sigură că nu te deranjează să te duci acum la el? Aş vrea să-ţi

spun că Roarke are o casă foarte interesantă, ai putea zăbovi câteva minute s-o vezi. Oricum, te rog să conduci cu atenție.

Tisha își spuse că această casă ar fi trebuit să fie chiar fantastică pentru ca s-o facă să

zăbovească, fie chiar şi pentru câteva momente, căci nu dorea să fie singură cu el. Până când nu-şi va putea controla sentimentele va fi bine să-l vadă cat mai puţin. Porni spre casa lui conform indicaţiilor lui Blanche şi din cauza

perdelei de ploaie nici nu realiză că aceasta se afla la oarecare distanţă de şosea. Torentele de apă cădeau pe capota maşinii şi Tisha se cam sperie fiind aproape să piardă controlul asupra volanului în faţă nu vedea nimic. Dar, la un

moment dat, de undeva se zări o lumină şi-şi spuse că trebuia să fie casa lui Roarke.

Opri motorul, luă pachetul cu corespondenţă sub braţ, se chinui să deschidă umbrela şi sună la uşa lui. Începuse şi un vânt

destul de puternic, aşa că strânse mai bine la piept fulgarinul împrumutat de Blanche. Sună îndelung căci datorită zgomotului făcut de vânt nu realiza dacă soneria funcţiona. Vântul începu să-i bată ploaia la nivelul

picioarelor, aşa că apucă impacientată de mânerul uşii, vrând să deschidă. Uşa se deschise imediat şi în prag apăru Roarke, îmbrăcat într-un pulovăr crem.

— Tisha? El simulă o surpriză perfectă. N-aş

fi crezut că mi-ai simţit lipsa într-atât încât să vii pe o vreme ca asta!

Roarke îi luă umbrela, o închise şi o sprijini de perete, lăsând picăturile de ploaie să se scurgă de pe ea.

— Nu pe tine am

venit să te văd, ci să-ţi aduc corespondenţa care din greşeală a fost pusă în cutia Blanchei. Ea m-a rugat să ţi-o aduc.

Roarke închise uşa.

Tisha ar fi vrut să-i dea pachetul din uşă şi să fugă.

— Da, aveam foarte mare nevoie de scrisorile astea, iar draga de Blanche şi-a amintit asta, este o femeie extraordinară. El luă pachetul cu scrisori, îi aruncă o privire şi-l puse pe o măsuţă. Te rog să intri, tocmai am

făcut cacao, vreau să-ți ofer o ceaşcă. Insist să intri, Tisha, de altfel nici n-ar fi normal să-mi refuzi ospitalitatea.

— Eu... începu ea, apoi încetă protestul căci nu avea argumentele necesare. Am venit să-ți aduc

scrisorile şi acum aş vrea să plec, dacă nu te superi.

— Aş vrea să intri şi să-ți usuci hainele puţin, cred că mătuşa ta o să se poată lipsi de tine câteva minute.

— Nu, mulţumesc, o să mă ud din nou la

plecare.

— Dar o ceaşcă de cacao fierbinte va trebui să bei. Nu-mi poţi refuza ospitalitatea. Una singura, insistă el cu un gest din cap. Te rog să te aşezi chiar lângă focul din şemineu, să te usuci un pic. Roarke se duse

la bucătărie, iar Tisha, rămasă singură, se uită curioasă în jur la casa aceea minunată despre care-i vorbise Blanche. Se aşează pe o canapea albastru închis, cu privirile aţintite asupra flăcărilor din şemineul cu grătar din fier forjat.

În fața acestuia se aflau două fotolii mari cu măsuțe pentru cafea, luminate de flăcările aruncate de şemineu şi de nişte lumânări discret aşezate. Era o casă plină de bun gust şi eleganță.

— Te felicit pentru

felul în care ţi-ai decorat casa, spuse ea când Roarke reveni în încăpere.

— Mulţumesc, Tisha, simte-te ca acasă, iar dacă doreşti poţi întoarce fotoliul către foc, să te încălzeşti puţin şi să-ţi usuci hainele.

— Mă simt foarte bine aşa cum sunt, îl asigură ea nervoasă, aşezându-se într-un scaun. După ce se aşeză ea-şi scoase fulgarinul şi-l puse pe genunchi.

— Te rog să-mi dai fulgarinul să-l pun în cuier, Tisha, se oferi

Roarke după ce aduse ceştile cu cacao fierbinte.

Tisha renunţă la ideea de a-şi ţine fulgarinul pe genunchi, dar n-o făcu din toată inima. Era umed , deşi nu mai curgea apă de pe el şi era perfect

conştientă că trebuia să-l pună la uscat. Îl urmări pe Roarke, dispărând cu fulgarinul ei umed spre holul de la intrare. În câteva secunde, el se întoarse. Umplu încăperea cu prezența lui plină de vitalitate. Se aşeză pe canapea, iar

Tisha luă ceaşca de cacao în mână privind în frişca pusă deasupra de parcă ar fi găsit acolo răspunsuri la marile probleme ale omenirii. Evita să-l privească.

Tăcerea deveni stânjenitoare. Tisha trase aer nervoasă, ştiind că

trebuia să depăşească momentul şi să vorbească, indiferent despre ce.

— Blanche mi-a spus că ai o casă superbă, dar ceea ce văd depăşeşte orice aşteptare.

— Dar tu la ce te-ai

fi aşteptat, Tisha?

Ea îl privi, încercând să ghicească ce se ascundea sub ochii aceia căprui. Roarke voia să pară relaxat, cu toate că ea simţi o oarecare tensiune în glasul lui.

— Mă aşteptam la ceva mai spectaculos,

mărturisesc că la asta mă gândeam, poate la o sofa imensă care să se transforme în pat, la nişte lumini discrete, iar muzica să invadeze toate încăperile.

— Poate la ceva mai ostentativ, poate.

— Nu ştiu, ridică

ea din umeri. Dacă mi-aş fi pus problema asta dinainte m-aş fi gândit la ceva potrivit pentru...

— Pentru o scenă de seducţie perfectă, nu?

— Ceva în genul acesta, consimţi ea, deşi

ceea ce văd mi se pare foarte rafinat, deşi poate să servească foarte bine aceloraşi scopuri.

Roarke nu mai zise nimic ci se concentra asupra mâinii cu care fata ducea ceaşca la gură. Ea simţi din atitudinea lui că acesta

primise în plin lovitura vorbelor ei, de fapt, a insultelor ei. Încercă să bea cacaoa cât mai repede pentru ca să poată pleca, dar se arse, lucru care nu-i scăpă neobservat bărbatului.

— Vino să-ți arăt şi restul casei, îi spuse el

luându-i mâna, lucru care fetei îi displăcu.

— Cred că ar fi mai bine să lăsăm pe altă dată, refuză ea.

— Nu, zise Roarke, momentul cel mai indicat este acum, vreau să ai o imagine completă asupra casei.

Tisha se resemnă şi trase aer în piept.

— Foarte bine, să începem atunci.

— Te rog să porneşti înaintea mea pe acest hol, îi arătă el.

Tisha se conformă şi porni în faţa lui cu umerii lăsaţi. După

câțiva paşi, din hol se deschideau două uşi. Roarke o deschise pe cea din dreapta, o baie realizată în tonuri de albastru şi verde. Apoi, el se îndreptă spre cealaltă uşă pe care o deschise invitând-o să intre.

— Acesta a fost proiectat ca dormitor pentru oaspeți, dar l-am transformat în birou şi cameră de lucru în care-mi țin toate planşele.

Apoi Roarke o conduse în dormitorul lui. Tishei îi plăcu

imediat că podeaua era acoperită cu un covor albastru, gros iar patul mare, de mijloc, domina încăperea, dându-i o linişte aparte. Patul acela mare era acoperit cu o cuvertură aurie. Mobilierului era din nuc masiv. Scaune mari

îmbrăcate în piele se aflau de o parte şi de alta a patului acela mare. Draperiile erau în nuanțe de orange. Roarke nu mai aşteptă comentariile ei ci o conduse spre o altă uşă aflată ca capătul holului. De data asta el nu-i mai

oferi nici o explicaţie, ci aprinse doar lumina, făcându-i loc să intre. După ce făcu doi paşi ea realiză care era motivul, acesta era dormitorul lui.

— Este o încăpere foarte elegantă, frumos decorată, zise ea şi se

întoarse să iasă cât mai repede de acolo.

Tisha nu se linişti decât când ajunse în siguranţa camerei de zi. îi aruncă o privire lui Roarke şi-i observă acelaşi zâmbet cinic.

— Acum, va trebui să plec totuşi, zise ea.

— N-ai văzut bucătăria, toate femeile sunt interesate de acest loc al casei, îi aminti el cu un surâs.

— Bine, arată-mi-o, se învoi ea vrând să plece cât mai repede. Bucătăria, spaţioasă era realizată în aceleaşi

nuanțe de albastru, cu excepția faianței care avea flori galbene. Tisha nu se lăsă impresionată deşi şi-ar fi dorit o asemenea bucătărie. Se răsuci pe călcâie şi deschise uşa pentru a face foarte clară dorința ei de a pleca.

— După cum ţi-am mai spus ai o casă foarte frumoasă.

— Mă bucur dacă ţi-a plăcut, zise el, cam fără entuziasm. Roarke se îndreptă spre cuierul din hol în care îi agăţase fulgarinul. Te rog să-i mulţumeşti Blanchei

pentru gestul ei, aveam mare nevoie de aceste scrisori.

— Aşa voi face, îl asigură Tisha, îmbrăcând fulgarinul, apoi luând umbrela din cuier. Iar eu îţi mulţumesc pentru că mi-ai arătat casa.

Roarke o luă înainte şi-i deschise uşa de parcă ar fi vrut să scape mai repede de ea.

— A fost plăcerea mea, Tisha.

Ea se grăbi spre uşă, dornică să se vadă odată scăpată din acest loc.

Capitolul 6

Tisha se îndreptă spre maşina ei, cu toate că ploua mai tare ca la sosire. Furtuna se intensificase şi udă cum era, Tisha se udă până la piele, în pofida fulgarinului şi a

umbrelei. Introduse cheia în contact şi răsucind-o constată că motorul nu prindea viaţă. Îşi aşeză disperată fruntea pe volanul maşinii; i se descărcase bateria pentru că lăsase farurile aprinse. Asta însemna că va trebui să

se ducă înapoi la Roarke şi să-i ceară ajutorul, ceea ce o deranja. Deschise umbrela şi porni repede spre casa lui Roarke dar nu mai sună căci uşa se deschise imediat.

— Am lăsat farurile aprinse şi mi-a murit

bateria, îl anunță ea. Mă poți ajuta cumva?

Roarke o privi un moment.

— O să scot maşina mea din garaj. Nu mai încerca să-ți porneşti maşina, te conduc eu iar mâine o să aduc maşina ta, pe la prânz.

Tisha ar fi vrut să adauge ceva dar îşi spuse că era mai bine să renunţe.

— Mi s-au udat pantofii. Cred că o să te aştept la uşa garajului, îi spuse ea. Ajunse în locul respectiv tocmai când el începuse să

ridice uşile din interior. După ce se aşează în dreapta lui însă, simţi nevoia să-l tachineze.

— Sper că n-ai de gând să faci comentarii despre femeile şofer...

— De ce aş face-o, Tisha? Doar n-ai lăsat farurile aprinse

intenționat. A fost o greşeală..

— Una destul de prostească, admise ea.

— Toți facem greşeli, Tisha, suntem oameni. La naiba! exclamă el.

Tisha, nu înțelese la început cui îi era

adresată imprecaţia dar apoi, privindu-l uimită înţelese de ce pusese el o frână atât de puternică. Printre şiroaiele de ploaie văzu care era motivul supărării lui. Un pin destul de mare căzuse de-a curmezişul

drumului, antrenând în căderea lui alți doi copaci mai mici, făcând imposibilă trecerea unei mașini.

— O să-i poți mișca?

— Fii serioasă! Arăt eu a Superman? pufni el.

— Poate împreună vom reuşi, sugeră ea disperată, încercând să găsească mânerul portierei.

— Stai liniştită! strigă Roarke, pornind în marşarier, apoi întoarse maşina.

— Ce facem,

Roarke?

— Nimic, am adus maşina mai aproape de casă, n-ai încotro, va trebui să-ţi petreci noaptea aici. Drumul este blocat, nu avem ce face.

— Niciodată! exclamă ea.

— Drumul este blocat, Tisha, nu văd altă soluție.

— Ba da, eu am o soluție! exclamă ea..

— Ce idee nemaipomenită mai ai acum, Tisha? întrebă el şi oprind motorul se întoarse spre ea.

— O să plec pe jos! decise ea şi reuşi să deschidă portiera, să coboare, apoi să fugă spre garaj.

— Tisha! Auzi paşi care se grăbeau în urma ei. Tisha, opreşte-te!

— Vreau să ajung acasă! strigă ea.

Dar vântul îi zbură, umbrela din mâini şi întorcându-se s-o prindă, se trezi în brațele lui Roarke.

Realiză că nu mai era cazul să încerce să i se împotrivească.

— Nu te las să pleci acasă! Fii rezonabilă!

— Nici vorbă! Nu voi sta singură cu tine în această casă!

— La naiba, Tisha, strigă el. N-am doborât intenţionat copacii ăia! Ploaia le curgea şiroaie pe obraji. Te comporţi de parcă aş fi premeditat asta!

— Casa lui Blanche nu este prea departe, pot ajunge pe jos, am făcut trasee şi mai lungi pe ploaie, insistă ea.

— Există pericolul să cadă vreun copac peste tine sau să fii lovită de trăsnet!

— Orice ar fi mai

bine decât... o, te urăsc, Roarke!

Cu o mişcare rapidă el o trase la pieptul său. Tisha încercă să se ferească şi-şi strânse mâinile la piept.

— Prostuţo, sunt eu mai periculos decât furtuna asta?

— Roarke, dă-mi drumul! îl somă ea, cam fără convingere. Tisha nu mai făcea diferenţă între tunetele care nu conteneau şi bătăile inimii ei. Se lăsă strânsă la pieptul lui. Ea îi şopti numele şi privi în ochii lui. Roarke îi îndepărtă

o şuviță care-i căzuse în ochi scăpând din eşarfa pe care ea şi-o pusese pe cap, iar mâinile lui îi ridicară încet bărbia pentru ca apoi el să-i caute buzele. Ploaia părea să sporească mirosul de mosc al after shave-ului lui, iar ea

simți nevoia să-l tragă mai aproape, să-l mângâie.

— Roarke, murmură ea. Dar acest semn de supunere al ei fu respins cu o brutalitate care o surprinse. Ploaia continua să se

rostogolească pe buzele ei întredeschise. Tisha nu putea să creadă că privirea lui putea fi atât de rece, că el o respingea. Deci pentru el sărutul fusese doar o pedeapsă pentru insultele aduse de ea.

— Nu-mi spui

domnule Madison? Ai îndrăznit să-mi spui Roarke? Sper că nu mai vrei să pleci? o întrebă el.

— După... după ce s-a întâmplat, te aştepţi să mai rămân?

— Nu aştept nimic, rămâi pur şi simplu!

— Nici să nu-ţi treacă prin minte, spuse ea eliberându-şi mâna.

— Tisha, eşti udă, intră în casă înainte să faci vreo pneumonie.

De data asta ea i se împotrivi ca o pisică sălbatică, în final, el îi eliberă mâna dar o

prinse de mijloc şi ridicând-o, o duse în casă.

— Eşti un nemernic! ripostă ea.

— Păstrează-ţi insultele pentru alte ocazii, îi spuse el, cu răceală în glas. Scoate-ţi haina şi du-te în

bucătărie!

Fiindu-i imposibil să se mai împotrivească, Tisha intră în bucătărie, se opri în fața mesei, cu degetele încleștate de spătarul unui scaun, urmărindu-l cum scoate dintr-un dulap o sticlă și două pahare. Apoi,

când el îi întinse un pahar, ea lovi mâna care ţinea paharul şi conţinutul acestuia, se împrăştie pe podea.

— Ar trebui să te trag de urechi, Tisha.

— Pe toate femeile le tratezi cu atâta brutalitate?

— Ai vrea să afli?

— Dacă te apropii de mine, o să-ţi scot ochii! îl ameninţă ea.

— Fii liniştită, nu mă interesează decât să te scot din hainele astea ude! Oricum, să nu încerci să părăseşti casa! Acum, vino cu mine.

— Unde?

— În dormitorul meu, acolo îmi ţin hainele.

— Unde să merg?

— La dulapul din dormitor.

— Nici vorbă.

— Vrei să te ridic în braţe şi să te duc

acolo?

— Vreau să mă laşi în pace, să nu-mi mai spui ce am de făcut! strigă ea.

— Nu te mai comporta ca o femeiuşcă înfuriată şi acceptă faptul că va trebui să stai aici peste noapte,

indiferent dacă-ţi convine sau nu!

Tisha se trezi luată prin surprindere când el întinse mâna şi o trase din spatele scaunului după care se refugiase. O luă pe sus şi o duse în dormitorul său.

— Te rog să-mi dai

drumul! Nu sunt obişnuită să mi se spună ce-am de făcut. Pot să-mi port şi singură de grijă.

— Dacă vrei să fii luată în serios dă-mi dovadă de maturitate şi poate te voi privi cu alţi ochi. Baia este acolo, uşa

din spatele tău, îi spuse el pe când îşi scotea pulovărul şi cămaşa. Un duş fierbinte îţi va face mult bine.

— Iar tu ce vei face? îl întrebă ea.

— Acelaşi lucru, în baia de serviciu, însă. O să găseşti prosoape

curate în dulap. Cască pentru păr nu am, dar nu văd la ce ți-ar mai folosi, ai deja părul ud. Să te îmbraci cu asta, zise el întinzându-i o pijama de mătase, ce-i drept mult prea mare pentru ea.

— Este pijamaua ta,

tu trebuie s-o porți.

— Nu vreau să te şochez, roşcata, dar îmi place să dorm gol. Acum, la duş cu tine!

— Nu vreau să fac duş, nu vreau hainele tale, nu vreau să dorm în patul tău.

Roarke se opri, o

privi o clipă şi-i spuse:

— Uite ce este, Tisha. Hai să lămurim un lucru. Dacă nu vrei să faci singură duş o să ţi-l fac eu, iar dacă nu vrei să umbli prin casă în prosopul de baie, o să te îmbraci în pijamaua asta. Iar după aceea te

vei culca în patul meu. Fără alte discuţii.

— Sper c-o să faci pneumonie şi o să mori! strigă ea văzând că Roarke îşi luase din dulap câteva pături şi perne. Unde te duci? îl întrebă ea apoi.

— Întrucât voi

dormi pe o canapea, o să am nevoie de pături şi perne. Sau vrei să dorm cu tine în pat?

— Eşti dezgustător!

— Oare?

— Eşti o fiinţă abjectă şi arogantă, adăugă ea.

— Asta este tot? Fă

duşul ca să nu răceşti!

Cu pijamaua în mână Tisha intră în baie şi blocă uşa. Lăsă apa fierbinte să-i biciuiască trupul pentru a se elibera de acea încordare provocată de sărutul lui. Când în cele din urmă păşi afară din

cadă şi se şterse, îi fu din nou ruşine că răspunsese cu pasiune la sărutul lui înfocat. Dacă i-ar fi spus cineva că ar putea dori un bărbat pe care nu-l plăcea l-ar fi făcut mincinos. Îşi strânse părul într-un prosop şi

îmbrăcă jacheta de la pijamaua lui Roarke, în care arăta ca un clovn. Realiză că era inutil să mai îmbrace şi pantalonii pentru că jacheta pijamalei îi trecea de genunchi. Pe când, aşezată în pat, îşi scosese prosopul de pe

cap şi-şi ştergea părul, auzi o bătaie în uşă şi vocea lui Roarke:

— Eşti îmbrăcată?

— Ce doreşti?

Uşa se deschise şi Roarke îi întinse o ceaşcă de cacao.

— Bea asta, o să te ajute să te relaxezi. Am

sunat-o pe Blanche să-i spun că vei merge dimineață acasă, după ce va sosi echipa de intervenție să elibereze drumul.

— Mulțumesc pentru grijă. Iar acum aş vrea un pieptene pentru ca să-mi pot descurca

părul.

— Probabil este unul nefolosit în dulapul de baie. Dar... unde sunt pantalonii de la pijama?

Tisha se întoarse şi-l privi, surprinsă de tonul pe care i se adresase.

— Erau prea mari,

nu aveam cum să-i port, îi explică ea.

— Îmbracă-i, oricum ar fi, insistă Roarke pe un ton categoric. Ce naiba vrei să faci? Să pozezi pentru vreo revistă sexy?

— Ultimul lucru pe care-l doresc este să-ți

atrag atenția asupra mea, mărturisi ea printre lacrimi. Cu aceste cuvinte, Tisha se îndreptă spre baie şi trânti uşa cu putere, după ce înşfăcă în trecere pantalonii de la pijama.

După ce-i îmbrăcă

deschise uşa brusc.

— Acum înțelegi ce-ți spuneam, cum pot să-i port astfel? Parcă ar fi ai lui Bran!

Tisha încercă să facă câțiva paşi dar pantalonii îi căzură la pământ. Reuşi să-i prindă şi porni astfel

îmbrăcată, dar materialul i se încurcă între picioare şi fu foarte aproape de a-şi pierde echilibrul. Întinse mâinile în faţă, şi dădu peste pieptul puternic al lui Roarke. Dir nefericire, se dezechilibrară şi se

rostogoliră amândoi pe podea.

— Te-ai lovit? o întrebă el grijuliu.

— Nu, datorită ție. N-ar fi trebuit să mă forțezi să pun pijamaua asta imposibilă pe mine, spuse ea, conştientă de trupul lui atât de

aproape de al ei. Acum te rog să mă laşi singură. Nu este de ajuns cât m-ai umilit?

În momentul în care palmele ei se atinseră de pieptul lui puternic Tisha ştiu că trupul o va trăda din nou; când gura lui o făcu

prizonieră pe a ei, ea se lăsă pradă focului care începu să-i circule prin vine. Iar palmele ei întinse cu scopul de a o proteja de el se încolăciră în jurul gâtului lui. Era o beție a simțurilor care oprea orice senzație venită din

exterior, cu excepția celor provocate de atingerea lui. Ea nu se mai împotrivi când Roarke îi scoase jacheta pijamalei şi-i sărută sânii cu tandrețe. Mâinile lui începură apoi o explorare atentă a spatelui, a şoldurilor ei.

Dar în momentul următor Roarke se ridică, o trase şi pe ea, iar pijamaua supradimensionată rămase la podea.

Ochii ei verzi, larg deschişi, se ridicară spre el, cu teama de a nu fi din nou respinsă. Dar

asta se întâmplă, căci Roarke îşi recăpătase controlul de sine.

— Ai idee ce i se întâmplă unui bărbat în situaţia asta? murmură el.

Tisha tremura încă de pe urmă şocului produs şi nu-i putu

răspunde nimic.

— Bea cacaoa şi culcă-te. Iar când te culci, pune un scaun în uşă.

— Am încredere în tine, şopti ea.

— Mulţumesc pentru încrederea acordată, dar

deocamdată nici eu nu am încredere în mine, aşa că te rog să faci ce ţi-am spus.

— Da, Roarke, spuse ea supusă.

— Şi încă un lucru, adăugă el, nu mai este nevoie să porţi pantalonii de la pijama,

deja ştiu cum araţi fără ei.

Ea îi zâmbi timid, căci n-ar fi vrut ca el să plece, dar îi era teamă să-l invite să mai rămână.

— Noapte bună, Roarke.

— Noapte bună,

Tisha, şi nu uita ce ţi-am spus despre scaun.

— Nu voi uita, promise ea, deşi ştia că nu va fi nevoie.

Capitolul 7

Culcată cu fața în jos, ca de obicei, Tisha își îngropă capul în pernă pentru a mai păstra somnul câteva clipe. O senzație plăcută, de mulțumire, o cuprinsese și acum ea se lupta să

nu iasă de sub magia ei. Dar ochii i se deschiseră şi-şi aminti tot ce se petrecuse cu o seară înainte. Roarke adusese trupul ei la viaţă, apoi plecase fără a-i aduce satisfacţie. Era fericită că se întâmplase aşa? se întrebă ea. Da, se decise,

era fericită. Acum nu se mai îndoia că îl atrăgea pe Roarke. Dar asta oare din cauză că era o fată atrăgătoare sau numai pentru că era Patricia Caldwell? Îşi spuse că era mai bine ca pe moment să nu mai caute nici întrebări nici

răspunsuri, va avea timp destul după aceea. Acum, nu voia decât să-l găsească pe Roarke şi să vadă dacă lumina zilei îl va face să reacţioneze altfel faţă de ea. Oftând, se duse în baie unde-şi găsi lucrurile uscate, le

îmbrăcă în grabă, dar îi trebui destul timp ca să-şi descurce părul încurcat peste noapte. În sfârşit, reuşi să-şi facă două codițe, dar renunță la eşarfa pe care o purtase cu o seară înainte căci se cam mototolise. Fredonând o

melodie, ea ieşi din dormitor aşteptând ca Roarke să dea semne că se trezise. O lumină slabă care venea de undeva de la primul etaj al casei îi atrase atenţia şi îndreptându-se într-acolo îl văzu pe Roarke dormind cu

capul pe o planşetă, acoperit cu o pătură. Simţi nevoia de a fugi spre el, de a-i îndepărta şuviţele blonde căzute pe frunte. În somn el părea mult mai atrăgător, îşi pierdea aerul acela arogant care Tishei îi displăcea. Ea se

strădui sa nu facă nici un zgomot, dar se pare că Roarke simţise apropierea ei şi îl văzu mişcându-se. Apoi, se ridică şi rămase proptit în coate.

— Bună dimineaţa, îi spuse ea fericită.

Roarke o privi

îmbufnat.

— Chiar crezi că este bună?

— Cel puţin nu mai plouă.

Dar bărbatul nu păru s-o audă. Îşi freca ochii nemulţumit, ca un om care nu-şi făcuse somnul.

— Bănuiesc că n-ai făcut cafeaua, mormăi el.

— Abia m-am trezit, se justifică ea.

— Ei, atunci poți merge direct la bucătărie să faci o cafea,bănuiesc că la asta te pricepi.

Tishei îi pieri toată buna dispoziţie. Roarke îi aruncase doar o privire încruntată.

— O să fac cafea pentru că simt şi eu nevoia unei ceşti! izbucni ea. Dacă vrei şi tu, poţi veni la bucătărie, te va aştepta

acolo!

Tisha se răsuci pe călcâie, şi ieşi din încăpere. Se duse la bucătărie unde trânti câteva uşi până găsi ceea ce-i era necesar. Tocmai când termina cafeaua apăru şi el. Fără a se uita direct la el, Tisha

observă că era proaspăt bărbierit, îmbrăcat cu o cămaşă de culoarea cerului.

— Cafeaua este gata, îl anunță ea fără a-l privi şi nici nu se oferi să-i toarne cafeaua în ceaşcă.

— Vrei suc de

fructe, pâine prăjită, altceva? o întrebă el.

— Nu, mulțumesc.

— Să nu te plângi pe urmă că nu te-am întrebat.

— Aş vrea doar o vorbă bună, nu sunt eu de vină că ai lucrat toată noaptea! Nu văd de ce

eşti morocănos!

— Sofaua pe care am încercat să dorm era prea mică, aşa că m-am chinuit cu capul pe planşetă. Dacă ai fi dormit şi tu în condiţiile astea, ai înțelege cum mă simt.

— Ai fi putut să...

nu este vina mea, Roarke.

— Să ce, Tisha?

— Să dormi în patul tău, iar eu pe canapea, termină ea.

— Sau cu tine în pat, murmură el.

— N-am spus asta.

Roarke o apropie de

el.

— Dar aş fi putut rămâne cu tine, nu?

Tisha înclină capul.

— Şi dacă aş fi făcut-o, dimineaţa n-ai fi ştiut cum să forţezi lucrurile.

Tisha simţi vorbele lui ca pe o lovitură în

stomac.

— De asta n-ai făcut-o? spuse ea simțindu-şi mândria rănită. Ai crezut c-o să mă agăț de tine?

— Nu pot pretinde experiență acolo unde nu este, o admonestă el.

— Dacă preferi

experienţa, spuse ea vădit îndurerată de afirmaţia lui, de ce te-ai mai obosit să mă săruţi? Voiai să fii sigur că ai câştigat teren?

— Vezi tu, roşcato, atunci când o femeie devine dintr-o dată moale şi supusă sub

atingerea unui bărbat acesta reacţionează din instinct. Iar tu deşi eşti rea de gură, eşti foarte atrăgătoare.

— Bine că nu mă găseşti complet respingătoare.

— Ba chiar din contră, nu te găsesc

deloc respingătoare.

— Hotărăşte-te odată, Roarke. Acum spui că sunt prea naivă pentru tine, pentru ca după două minute să-mi spui că mă doreşti. Ce-ar trebui să cred eu? Nu te poţi hotărî?

— Ba da. Dar tu ce simți pentru mine?

— În acest moment te urăsc!

Roarke se apropie mai mult de ea.

— Dar noaptea trecută ai fi făcut dragoste cu mine!

Tisha îl privi într-o

stare de totală confuzie.

— Este o adevărată nebunie, şopti ea. Te urăsc, şi totuşi... Restul propoziţiei nu-l mai putu rosti.

— Fii atentă la ce spui, o atenţionă Roarke. El o trase aproape mângâindu-i

formele feminine, zvelte. Te-aş putea face să-ţi respecţi afirmaţiile!

Tisha nu era prea sigură de ceea ce trebuia să facă. Dragostea pentru acest bărbat izbucnise prea repede, fără a-i da răgazul de a-şi analiza

sentimentele şi profunzimea lor.

— Indiferent cum aş privi situaţia eşti un temperament exploziv, Roarke.

— Sunt de acord.

Roarke o prinse în braţe, o sărută tandru, apoi o îndepărtă uşor de

el pentru a-i vedea ochii şi-i spuse:

— Bună dimineaţa, Tisha, nu-mi amintesc să-ţi mai fi spus asta.

— Nu. Ea îi zâmbi, simţind de data asta numai dragoste pentru el. Îşi lăsă capul pe spate pentru a-l privi în

ochi. Dar de ce eşti atât de morocănos dimineaţa?

— Nu sunt aşa întotdeauna, numai în situaţia în care am avut în casă o fată care a umblat pe jumătate goală pe sub nasul meu.

În acel moment se

auzi cum se deschide uşa care dădea spre garaj. Atât ea cât şi Roarke rămaseră încremeniți o secundă. Tisha întoarse capul şi privi spre uşa care lega bucătăria de garaj. Rămase un minut şocată de ceea ce văzu.

— Tată! strigă Tisha căreia nu-i venea să creadă, după ce se desprinse brusc din brațele lui Roarke. Ea văzu că tatăl ei era foarte furios, evident din cauza lui Roarke.

Richard Caldwell o privi dezgustat. Tisha

roşi.

— Tată, nu este ceea ce crezi, a-trebuit să rămân aici peste noapte, drumul a fost blocat din cauza a trei copaci doborâţi de furtună... nu puteam să plec acasă pe o asemenea vreme.

— Ciudat, zise

Richard Caldwell, nu era nici un copac doborât pe drum. El i se adresă lui Roarke. Acesta îl privi în ochi cu calm, fără a se sinchisi de ostilitatea lui.

— Probabil că l-au ridicat echipajele dis de dimineaţă, interveni şi

Blanche care venea în urma fratelui său. Îmi pare rău, draga mea, murmură ea. Tatăl tău a venit cu noaptea-n cap. Nu l-am putut opri.

— Te numeşti Madison? răcni Richard Caldwell, iar Roarke înclină din cap. Patricia,

vreau să-ți conduci imediat mătuşa acasă!

— Tată! Te rog să te opreşti! Te comporți ca în epoca victoriană! Mai ai nevoie de o puşcă şi gata! Nu s-a întâmplat nimic azi-noapte. Roarke, explică-i, te rog!

— Chiar ai vrea să

cred că această scenă intimă pe care am surprins-o este o manifestare de dragoste frățească?

— Nu era o scenă intimă! protestă Tisha. Roarke mă ținea în brațe, asta era tot!

— Tu du-te acasă,

aşa cum ţi-am spus! o somă Richard Caldwell.

— Nu mă duc până când n-o să accepţi o explicaţie!

— Nu mă interesează explicaţiile tale! Am văzut ce se petrecea între voi când am intrat în cameră!

— Tată, pentru numele lui Dumnezeu, sunt fiica ta. Vrei să mă asculți o clipă? Sau reacționezi așa tocmai pentru că sunt fiica ta? Pentru că știi cum ai fi procedat tu în astfel de situații?

Un aer de vinovăție

apăru pe figura lui Richard Caldwell.

— Astea sunt prostii! izbucni el. Nu încerca să-mi distragi atenția de la lucrurile pe care le am de lămurit.

— Eu nu încercam să-ți distrag, atenția, tată, voiam doar să te

opresc să te faci de râs, şi mai ales să mă faci pe mine de ruşine.

Richard Caldwell o privi un minut, uimit de flăcările pe care le aruncau ochii ei verzi. Apoi, îl privi pe Roarke care-i urmărea pe cei doi mirat şi calm.

— Eu voi avea o discuție cu domnul Madison ca între bărbați, conchise Richard Caldwell. Între timp, tu vreau să te duci acasă cu Blanche.

— Nu pot, tata, mi s-a consumat bateria, îi răspunse Tisha.

— În acest caz, ia maşina mea!

Tisha îşi încrucişă braţele şi-l privi fix pe bărbatul cu părul negru, înalt, din faţa ei.

— Nu crezi că discuţia asta mă priveşte şi pe mine, tată?

— Femeile nu pot

purta discuții inteligente atunci când se implică sentimental. Şi apoi nu-mi place să asişti la o asemenea discuție pentru că vei face scene de isterie.

— A, desigur, tu eşti singurul care poate purta o discuție

inteligentă, tată. N-ai fost aici noaptea trecută dar ştii ce s-a întâmplat!

— Nu-ți voi mai tolera insolența, Tisha! Vei părăsi această casă chiar acum!

— Nu te las singur aici, cu Roarke! exclamă Tisha ridicând tonul la

fel ca tatăl ei.

Se auzi o mişcare în spatele ei şi o mână se întinse spre ea.

— Sunt capabil să fac faţă la orice fel de discuţie, Tisha, spuse Roarke, amuzat de întorsătura pe care o luaseră lucrurile.

— Începusem să cred că eşti genul de bărbat care se ascunde după fuste, spuse Richard Caldwell.

Privindu-l peste umăr, Tisha observă că figura lui Roarke nu se schimbase, rămăsese la fel de calm. Ea ştia de

acum că Roarke era un luptător formidabil, că nu se lăsa învins prea uşor.

— Vă înțeleg îngrijorarea legată de ceea ce s-ar fi putut petrece azi-noapte, domnule Caldwell, replică Roarke aparent

calm. Şi sunt de acord că n-am putea discuta de faţă cu fiica dumneavoastră care are un temperament exploziv.

Tisha se simţi trădată.

— N-am de gând să plec!

— Te rog s-o duci pe Blanche acasă. Sunt sigur că noi doi vom ajunge la o înțelegere.

De data asta, ea se întoarse şi-l privi sfidător.

— N-am de gând să plec.

— Vei îndeplini

dorința tatălui tău, îi spuse Roarke pe un ton autoritar.

— Şi dacă n-o s-o fac? O să mă duci cu forța la maşină? Vocea Tishei pieri pe măsură ce-şi amintea cum Roarke o luase pe sus şi o dusese în casă.

— Dacă va fi necesar...

Tisha se simți înfrântă. O singură privire îi fu de ajuns să vadă satisfacția din ochii tatălui ei la auzul vorbelor lui Roarke. Probabil el ar fi aplaudat dacă Roarke

s-ar fi ţinut de cuvânt şi ar fi luat-o pe sus.

Tisha simţi nevoia să-şi exprime dezgustul faţă de cei doi reprezentanţi ai genului masculin.

— Cred că amândoi sunteţi doi indivizi plini de aroganţă,

dezgustători şi... nu pot să vă sufăr! Numai din acest motiv sunt de acord să părăsesc aceasta casă!

Lacrimi amare îi izbucniră din ochi, în timp ce părăsea casa, cu Blanche de mână. Când ajunse la maşina lui

Richard Caldwell, se opri un moment apoi îi spuse lui Blanche:

— Ar fi bine să conduci tu, mătuşă. Eu sunt prea nervoasă pentru ca s-o pot face.

Tisha se aşeza umilită pe scaunul din dreapta şoferului

strângând din pumni. Lacrimile îi scăldau obrajii.

— N-am fost atât de umilită în viața mea. De ce a trebuit să apară tata tocmai acum?

— Ți-a dus dorul, Tisha, a venit să petreacă o zi cu tine.

— Aş fi fost mai mulţumită dacă nu venea. Nu vreau să-l mai văd! Umerii îi căzură ca unui om înfrânt. N-am vrut să spun asta, este tatăl meu şi-l iubesc, dar... Dar de ce nu are încredere în mine?

— Nu în tine nu are el încredere, ci în Roarke. Dacă Roarke ar fi fost un bărbat de şaizeci de ani, cu bărbie dublă şi burtă, tatăl tău n-ar fi ajuns la concluzia că între voi s-a întâmplat ceva. Iar dacă te-a găsit în braţele lui

Roarke atunci când a intrat, nu-l poţi învinui pentru concluzia la care a ajuns. Ştii că tatăl tău a fost curtat de multe femei , nu-l poţi învinui că gândeşte ce este mai rău.

Tisha se simţi vinovată. Numai ea şi

Roarke ştiau cât de aproape de adevăr erau acuzaţiile tatălui ei.

— Dacă n-ar fi căzut copacii aceia noaptea trecuta, oftă ea. Şi echipajul acela care i-a ridicat atât de devreme, dimineaţa.

— Ar fi fost mai bine

daca nu te trimiteam eu la Roarke aseară, îi reaminti Blanche.

— Blanche, eu nu te învinuiesc, oftă Tisha.

— Ştiu că n-o faci, fetiţo. Dar acum haide să bem cafeaua pe care am pregătit-o înainte de a pleca.

Tisha oftă.

— După ce s-a întâmplat nu cred că tata mă va mai lăsa aici. O să mă ia pe sus ca pe un pachet şi o să mă care acasă unde mă va încuia cu trei lacăte. Iar dacă viața mea cu el a fost un iad până acum,

îmi imaginez cum va fi de acum înainte.

— Dar nu trebuie să pleci, indiferent ce spune fratele meu.

— Mulţumesc, mătuşă. Dar cu Roarke ce crezi că va face?

— Mă îndoiesc că-i va face ceva.

— Ce mult aş vrea să ştiu ce discută ei acum!

— O să aflăm curând, Tisha!

Trecu aproape o oră până când auziră maşina Tishei venind pe şosea. Cele două se priviră cu simpatie, pregătite să-l înfrunte

pe Richard

Caldwell. Dar ramaseră uimite să-l vadă intrând cu un zâmbet satisfăcut pe față, în bucătărie.

— Mai aveți cafea? li se adresă el.

Tisha îl privi luata prin surprindere de

bună dispoziția afişată de el. îi turnă o ceaşcă de cafea, iar Richard Caldwell se aşeză la masa unde se aflau şi ele.

— Eşti o fată norocoasă, Tisha.

— Ce vrei să spui, tată?

— Domnul Madison a fost de acord să acționeze ca un gentleman, le anunță el, fericit.

Tisha se crispă.

— Adică?

— Se va căsători cu tine, desigur! Veți face analizele chiar

săptămâna asta.

— Dumnezeule, sper că glumeşti!

— Nici vorbă!

— Tată, n-am de gând să mă mărit cu Roarke Madison!

— Trebuia să-ți pui problema asta înainte de

a-ți petrece noaptea cu el!

— Nici nu-l cunosc, sau mai bine zis nu-mi place ceea ce ştiu despre el!

— Ar fi trebuit să te gândeşti la asta înainte de a petrece noaptea cu el.

— Am petrecut noaptea în casa lui, nu cu el, tată, este o diferență! Cred că ți-a explicat asta!

— De fapt, n-am avut nici un motiv pentru a intra în detaliile celor petrecute azi noapte. Imediat ce

am aflat că intenţiile lui sunt onorabile, n-am mai insistat.

— Intenţiile lui sunt onorabile, spui? repetă Tisha. Deci Roarke vrea să se căsătorească cu mine?

— L-am convins eu s-o facă şi încă în mare

grabă.

— Richard, l-ai amenințat cumva? interveni Blanche.

— Nu neapărat, dar este un bărbat inteligent, a înțeles că trebuie să protejez reputația fiicei mele, iar el pe a lui în cazul unui

scandal.

— Deci l-ai forțat să mă ia de nevastă! strigă Tisha. Nu-l iubesc, tată!

— Este un tânăr cu o carieră promițătoare, destul de bogat. Puteai nimeri mai rău. Kevin nu putea să te controleze, dar acest

Madison te va pune la respect, aşa cred. Nu contează că nu-l iubeşti acum, dar ţi-a plăcut să te afli în braţele lui, cu timpul îl vei iubi.

— Nici nu mă gândesc să mă mărit cu el!

— Lucrurile au fost

aranjate, aşa că nu are rost să mai discutăm pe această temă. Richard Caldwell lăsă ceaşca de cafea pe masă. Iar acum vă rog să mă scuzaţi, trebuie să încep pregătirile pentru săptămâna viitoare.

— Nu pot să cred

că Roarke a fost de acord, murmură Tisha.

— Şi eu sunt la fel de surprinsă, spuse Blanche.

— Eu tot mai cred că mă aflu într-un coşmar şi când mă voi trezi, lucrurile vor fi aşa cum trebuie. Este bine

totuşi că sunt mai multe formalităţi de îndeplinit înainte de a încheia o căsătorie, voi face totul pentru a le împiedica şi întârzia! Nu mi-am închipuit că voi recurge vreodată la asemenea tertipuri!

— Şi pe mine mă

surprinde atitudinea lui Roarke. Ştiu că te place, dar mă întrebam dacă va exista ceva vreodată între voi...

— Nu va exista nimic între noi, mătuşă! Niciodată. Iar acum, trebuie să discut cu tata, trebuie să-l facă să

înțeleagă că n-am de gând să mă mărit cu Roarke.

Capitolul 8

Tot restul zilei, Tisha încercă să-şi convingă tatăl, dar nici argumentele nici lacrimile ei nu-l înduplecară. Ea era perfect conştientă că Richard Caldwell nu-şi

va modifica atitudinea atâta timp cât Roarke va susţină că vrea să se căsătorească cu ea. Disperată, ea dădu buzna peste Blanche, aflată în intimitatea atelierului de lucru.

— Te rog, mătuşă, ţine-l pe tata de vorbă

un timp, o rugă Tisha cu ochii în lacrimi. Trebuie să-l sun pe Roarke şi nu vreau să mă surprindă.

Blanche lăsă imediat pensula şi-şi şterse mâinile de vopsea.

— Numărul lui Roarke este chiar lângă

telefon. Tisha se repezi spre telefon, formă numărul lui Roarke dar acesta nu se grăbi să răspundă. Tocmai când se pregătea să închidă, el ridică receptorul.

— De ce naiba răspunzi atât de greu?

— Tu eşti, Tisha?

întrebă el. Da, de fapt, de ce-mi mai pun întrebări, cine altcineva m-ar fi întâmpinat cu atâta brutalitate la telefon? Cât despre faptul că am răspuns greu la telefon, ce pot să-ți spun, şi eu muncesc pentru a-mi

câştiga existenţa.

— Roarke, n-am timp pentru o conversaţie de politeţe, tata poate intra în orice moment şi să descopere că vorbesc cu tine.

— După marea descoperire pe care a făcut-o, ce problemă ar

fi cu o convorbire telefonică?

— Taci şi ascultă-mă! Tata se culcă pe la zece. Vreau să ne întâlnim la unsprezece, ai înţeles?

— Da.

Tisha trânti receptorul căci nu era

timp pentru formule politicoase de încheiere.

Încercă să evite orice discuție cu tatăl ei în timpul cinei; luă un aer rezervat şi rece, făcând din când în când câte o remarcă referitoare la faptul că nu accepta să se căsătorească. Dar nu

reuşi, prin nimic să-i clatine convingerea că aceea era cea mai bună soluție. Iar pe când Blanche strângea masa, Tisha se întrebă dacă nu cumva singura soluție de a scăpa de această căsătorie era fuga. Sau poate Roarke îi va da o

soluție mai bună?

Ridicându-şi privirea spre geamul bucătăriei, Tisha văzu maşina lui oprită în fața casei lor. Era ora şapte. Probabil Roarke înțelesese prost ora. Tisha scăpă din mâini farfuria pe care tocmai o

spăla.

— Roarke a sosit deja! îi spuse ea speriată Blanchei. Trebuie să-l opresc înainte de a-l vedea tata!

— Poate n-a înțeles că trebuie să vină la unsprezece, zise Blanche.

— Dar i-am spus foarte clar ora!

Dar nici nu apucă să iasă din bucătărie că se şi auzi soneria. Richard Caldwell care se afla mai aproape de uşă deschise. Inima începu să-i bată cu putere şi nu mai făcu nici un pas,

rămase să se uite la felul prietenesc în care se salutau cei doi bărbaţi.

— Sper că nu te deranjează că am venit în seara asta, aş vrea să discut cu fiica ta. Pot s-o văd o secundă, singură?

Richard Caldwell îşi privi fiica.

— Nu am nici o obiecție, spuse Richard Caldwell,

— Am putea discuta în atelierul surorii tale? mai întrebă Roarke.

— Desigur.

Dacă Tisha n-ar fi vrut să discute cu

Roarke pentru a pune capăt tuturor discuțiilor despre căsătorie, n-ar fi fost de acord să se întâlnească cu el. De aceea, imediat ce se închise uşa în urma lor, ea se răsti la Roarke.

— Ți-am spus să ne întâlnim la unsprezece!

— Doar nu ţi-ai imaginat c-o să mai cad o dată în capcană?

— La ce te referi?

— Aţi folosit cel mai vechi truc. Mă aşteptam la ceva mai original din partea ta, roşcato. Mă întreb câţi bărbaţi au fost prinşi în

capcană în felul acesta după ce-au petrecut o noapte dormind în aceeaşi casă cu o tânără inocenta, al cărei tată apare în prag, disperat şi mânios?

Cu un oftat, Tisha realiză ce gândea Roarke despre ea.

— Doar nu crezi că eu aş fi pus la cale... N-am avut nici cea mai mică idee că tata ar putea veni! Roarke, trebuie să mă crezi!

— Draga mea, zise el, dacă aş fi crezut vreun moment că tu ai regizat asta, ţi-aş fi rupt

gâtul. Iar dacă aş fi venit la ora unsprezece şi te-aş fi aşteptat pe undeva, în întuneric, tatăl tău ar fi insistat şi mai mult cu planurile de căsătorie, convins fiind că are dreptate. Tocmai de aceea am venit la ora asta pentru

a-l convinge câ nu am nimic de ascuns şi astfel îl pot forța să aibă încredere în noi.

Tisha îl privi cu speranță un moment, apoi umerii îi căzură ca unui om care nu mai aşteaptă nimic.

— La ce bun să-l

faci să aibă încredere, dacă el persistă în ideea căsătoriei?

— La un bărbat ca tatăl tău nu te poţi aştepta la schimbări peste noapte. Trebuie să-i schimbi convingerile încetul cu încetul.

— Şi cu ce propui să începem? Ai de gând să aduci de undeva vreo nevastă ca să-l convingi că nu vrei să ajungi bigam?

— Mă gândeam să-i propun o logodnă de câteva luni, pentru început.

— Timp în care el va vedea că suntem incompatibili şi va fi de acord să rupem logodna, conchise Tisha. Nu-ţi va merge cu tata.

— De ce?

— Nu-l cunoşti, este ca un buldog. 0

data ce-i intră în cap o idee nu mai renunță la ea.

— Sunt sigur că-l interesează fericirea ta.

— Eu nu sunt atât de convinsă. Acum te preferă pe tine lui Kevin. Pasămite, tu mă poți ține sub control.

Dar este numai vina ta, Roarke, dacă tu şi tata n-aţi fi insistat să plec de dimineaţă, nu aţi fi ajuns atât de repede la concluzia că trebuie să ne căsătorim. Cum de te-ai lăsat convins?

— M-am simţit vinovat cred, răspunse

Roaike cu mult calm.

— Vinovat? Pentru ce să te simţi vinovat? Nu s-a întâmplat nimic. Dacă m-ai fi susţinut în încercarea mea de a-l convinge că nu s-a întâmplat nimic, altul ar fi fost sfârşitul.

— Ai dreptate, nu

s-a întâmplat nimic. Au fost doar câteva scene de dragoste pasionată, dar fără finalizare. Desigur, imaginația mea nu s-a oprit aici, draga mea.

— Te rog să nu mi te mai adresezi astfel, Roarke.

— Bine, cum vrei tu,

spuse Roarke îndepărtându-i o şuviţă de pe frunte. Eşti o femeie pasională care constituie o provocare pentru un bărbat. Mi-ai demonstrat-o aseară din plin.

— Cred că discuţia noastră a ajuns cam

departe, se eschivă Tisha, făcând un pas înapoi pentru ca între ei să fie o oarecare distanță.

Roarke o prinse de mijloc.

— Este, oricum, o discuție mai interesantă, zise Roarke sărutând-o.

— Roarke, nu face asta!

— De ce nu, suntem logodiți! Trebuie să ne bucurăm de o parte din plăcerile logodnei.

Tisha reuşi să se eschiveze căci simțea că nu-i va mai putea rezista mult timp şi

apărarea ei va ceda.

— Văd că ai uitat dar noi, de fapt, încercăm să le evităm.

— Asta facem? Eşti sigură?

— Roarke... începu ea, dar nu mai apucă să spună nimic căci fu împiedicată de sărutul

lui.

Ceva, un al şaselea simţ, îi spuse Tishei că înainte de a se desprinde din sărutul lui să arunce o privire spre uşă.

— Am venit să vă întreb dacă nu vreţi nişte cafea, spuse

Richard Caldwell din cadrul uşii. Sau, poate ceva mai târziu, mai spuse el, vădit stânjenit.

— Acum, chiar că lucrurile s-au complicat! exclamă Tisha eliberându-se din braţele lui Roarke. Crezi că o să-l mai poţi

convinge că nu vrei să te căsătoreşti?

— De unde să ştiu că tatăl tău va alege un moment inoportun pentru a face pe gazda? Acum, lucrurile vor fi mai greu de reparat.

— Numai asta poţi spune? Roarke, eu nu

vreau să mă mărit cu tine! Încerc să găsesc o posibilitate de a scăpa, iar tu complici situația! Eşti un egoist! Nu-mi placi, nu m-aş putea mărita cu tine!

— Crezi că eu mi-aş dori o nevastă ca tine, mereu nemulțumită de

câte ceva? Deşi, pe de altă parte, recunosc că mi-ar plăcea să mă însor cu o femeie cu personalitate.

— Şi cum rezolvăm problema tatei, pentru că degeaba discutăm noi în zadar, el ştie una şi bună...

— Ce idee ți-a mai venit, Tisha?

— Cred că voi fugi înainte de căsătorie!

— Fuga nu rezolvă mare lucru, ba chiar complică lucrurile.

— De data asta mă facă să scap de căsătorie,

— Şi tatăl tău?

— Care este problema cu tatăl meu?

— Cum vei păstra legătura cu el? Căci va fi o problemă s-o poţi face. O dată deteriorate relaţiile dintre părinţi şi copii, încrederea se recâştigă mai greu.

Tisha rămase

descumpănită. Nu avea rost să-i spună lui Roarke că tatăl ei făcea tot ce considera că este mai bun pentru ea. În afară de Blanche ea era tot ce mai rămăsese din familia lui.

— Nu ştiu ce să spun! Îmi iubesc tatăl,

dar nu mă pot mărita cu tine doar pentru că tata mi-o cere!

Mâinile care o atinseseră până atunci nu mai avură acea căldură. Contactul fu mai mult prietenesc şi consolator, de parcă ar fi vrut s-o conducă

printr-un culoar întunecat, spre lumină.

— Poate nu am dreptul să te întreb, Tisha, n-ai vrea să laşi astea în seama mea? Nu ai încredere că voi găsi soluția care să ne facă pe amândoi fericiți? Îți cer

să-ţi laşi viitorul în mâinile mele.

Tisha cercetă ochii lui căprui, luminoşi. Şi el voia să scape de această căsătorie ca şi ea.

— Da, Roarke, am încredere în tine.

— Bine, Tisha, lasă totul în seama mea. Să

nu te mai cerţi cu tatăl tău. Nu mai spune nimic care să-l facă şi mai încăpăţânat. Cu cât vei încerca mai mult să-l convingi că nu are dreptate, cu atât va fi mai convins de contrariu.

— Sper că nu

regreți prea mult că nu m-ai lăsat să plec aseară!

— Dacă aş fi ştiut că ai un asemenea tată care te urmăreşte îndeaproape, te-aş fi dus chiar eu acasă. Astfel aş fi putut să dorm şi eu liniştit.

În zilele care

urmară, Tisha se întrebă dată nu făcuse o greşeală lăsându-l pe Roarke să găsească cea mai bună cale de a rezolva situaţia cu Richard Caldwell. Se supusese fără să crâcnească cerinţelor acestuia şi deşi trecuseră

cinci zile tatăl ei era mai decis ca oricând s-o mărite cu Roarke Madison. El grăbi efectuarea analizelor medicale. Obţinu şi licenţa pentru căsătorie. Tisha intră în panică.

Chiar şi Blanche, pe care o considerase un

aliat, părea c-o părăseşte. În puținele momente în care rămâneau singure aceasta o chestiona despre sentimentele ei pentru Roarke. Pe Tisha însă, începu s-o intrige lipsa de reacții a acestuia. Căci dacă ar fi

vrut să facă ceva, ar fi făcut-o până acum. Urmau să se căsătorească la sfârşitul săptămânii. Nu prea mai aveau timp.

Neştiind ce se mai putea face pentru a împiedica dorința tatălui ei să se

înfăptuiască, reuşi să se strecoare din casă neobservată căci Richard Caldwell probabil dormea, şi porni spre casa lui Roarke. Billy Goat Gruff ridică încet capul, o privi, dar întrucât se obişnuise de acum cu

ea, nu-i mai dădu atenție. O luă pe un drum ocolit care dădea chiar în spatele casei lui Roarke şi văzu pe fereastra bucătăriei două capete aplecate asupra unui lucru pe care ea nu-l vedea, la o masă. Erau Roarke şi Blanche

Încercă să tragă cu urechea la discuția lor.

— Ești sigură că a plecat la plimbare? întreba Roarke.

— Absolut sigură. Mașina și toate lucrurile ei sunt acasă. N-a fugit, dacă de asta te temi.

Din acest moment,

Tisha fu sigur că Blanche şi Roarke complotau asupra modului în care s-o facă pe ea să consimtă la căsătorie. Cu un oftat, ea trase aer în piept şi deschise uşa, luându-i prin surprindere pe cei doi.

— A, iată-te ! exclamă Blanche, tocmai ne întrebam unde eşti.

— Am vrut să mă arunc de pe o stâncă înaltă dar n-am găsit una potrivită. Apoi, m-am gândit să mă pierd în pădure şi m-am trezit în spatele acestei

case. Aşa că,iată-mă! încheie ea cu un zâmbet forțat.

— Nu glumi cu astfel de lucruri, murmură Blanche.

— Regret, mătuşă, dar sunt gândurile dinaintea căsătoriei. Apoi, întorcându-se

spre Roarke: iar viitorul ginere, ce face?

— Nici că se poate mai bine, Privirea lui o însoţi pe Tisha care îşi luă o ceaşcă de cafea. Stai jos, Tisha.

— Nu cred că este cazul! Tisha interceptă privirea pe care Roarke

i-o aruncă lui Blanche. Aceasta se ridică.

— Venisem să iau nişte pensule de la Roarke, acum voi pleca spre atelier.

Imediat ce auzi uşa închizându-se, Tisha îl bombardă cu întrebări:

— Ei, ce ai de spus,

nunta este sâmbătă!

— Ştiu, Tisha! spuse el cu calmul caracteristic.

— Încep să mă întreb dacă ai vreun plan pentru a ne salva de această căsătorie nedorită, spuse Tisha cu lacrimi în ochi.

— Nu se va termina lumea cu această căsătorie, Tisha.

— Iar eu am avut încredere în tine şi te-am lăsat să alegi calea cea mai bună de a scăpa de această căsătorie!

— Asta înseamnă că nu mă mai bucur de

încrederea ta?

Tisha ridică ochii înlăcrimaţi spre el.

— Nu mai ştiu, nimic, Roarke.

— Ce se întâmplă cu fata care le ştia pe toate? De ce plângi acum, Tisha?

— Nu plâng, zise

ea, deşi realitatea era atât de evidentă. Iar dacă ai fi un bărbat adevărat mi-ai oferi umărul tău pentru a plânge în loc să stai să mă priveşti!

— Nu m-am gândit că ai avea nevoie de un umăr, Tisha! zise el

prinzând-o în brațe. Dar dacă simți nevoia să plângi poți s-o faci, trebuie să scapi cumva de inhibițiile tale.

Tisha dădu frâu liber lacrimilor.

— Te simți mai bine acum?

— Da, Roarke, zise

ea. Dar mai ține-mă în brațe.

— Bucuros. Am ceva, ceva ce vreau să-ți dăruiesc. Roarke îi întinse un inel cu diamant.

— Este un inel de logodnă, dar...

— Tatăl tău dorește

să ai un astfel de inel.

— Este într-adevăr foarte frumos, dar...

— Tatăl meu doreşte să am şi o nuntă, îi reaminti Tisha.

— Ai încredere în mine şi acceptă inelul.

— Bine, o s-o fac cu condiţia să-l primeşti

îdapoi după ce trec toate astea. Cum ne vom descurca, Roarke? Nunta va fi sâmbătă, nu mai este mult.

— Lasă totul în seama mea.

— Da, dar...

— Fără nici un dar... Du-te acasă şi nu-ţi mai

face probleme.

— Când ne vom mai vedea, Roarke?

— Mâine, draga mea.

Capitolul 9

A doua zi, nici un semn de la Roarke. Era deja dupa-amiază şi Tisha se mai agăţa de speranţa că el ar mai putea sosi înainte de întoarcerea lui Richard Caldwell, care spusese

că avea de rezolvat unele probleme, despre care nu oferi nici un fel de informaţii, dar curând auzi glasul acestuia şi-şi spuse că dacă n-a apucat să vorbească între patru ochi cu Roarke, erau foarte puţine şanse s-o

mai poată face.

Îşi dori să fi fost mai insistentă cu o zi înainte, să fi aflat cum credea el că ar putea amâna căsătoria. Cu douăzeci şi patru de ore în urmă, avusese încredere în el, se lăsase amăgită de farmecul lui

şi cedase prea uşor, lăsându-l pe el să organizeze totul. Dar astăzi realiză că făcuse o prostie. Era viaţa ei şi avea dreptul să ştie ce se va întâmpla cu ea.

Diamantul de pe degetul ei, care strălucea în lumina soarelui, era

dovada greşelii, însemnând că a doua zi pe vremea asta, vor fi căsătoriţi dacă ea nu se va putea eschiva. Sau poate că tocmai asta plănuiseră Roarke, tatăl ei şi chiar Blanche. Numai dacă ar putea afla ce planuri pusese

Roarke la cale, pentru a scăpa de căsătorie!

— Ce face micuța mea mireasa ?îl auzi pe Richard Caldwell.

— Intră, tată, nu fac nimic deosebit.

— Nu, ar fi bine să vii tu aici, aş vrea să-ți arăt ceva, o invită el.

Tisha simți nevoia să-l refuze dar nu găsi un motiv plauzibil. Privindu-l ea își spuse că arăta ca un adolescent care deține un secret pe care vrea să-l împărtășească lumii întregi. Din păcate ea nu-i putu zâmbi.

— N-ai lucrat deloc astăzi, nu? o întrebă el cu blândeţe.

— Nu.

— Nu-ţi face probleme, este normal să ai o stare de încordare înaintea căsătoriei.

— Te rog, tată, n-aş

vrea să mai discutăm despre asta,

— Ți-am cumpărat un cadou care sper să-ți placă, continuă Richard Caldwell.

Tisha se uită la cutia de pe pat, în care nu putea fi altceva decât o rochie de mireasă. Îşi

muşcă buzele, spunându-şi că dacă ar deschide cutia şi ar vedea într-adevăr o rochie în ea, nu şi-ar mai putea controla nervii.

— Haide, deschide-o, insistă tatăl.

Cu mâinile

tremurând, Tisha desfăcu panglicile care legau cutia şi văzu exact ceea se aşteptase - o rochie albă pe care erau aplicate mici buchete de flori albastre.

— Mulţumesc, tată, e foarte frumoasă, murmură ea.

— Ia loc, Tisha, este momentul să avem o discuție.

Ea încercă să anticipeze ceea ce va auzi. Richard Caldwell o învălui într-o privire plină de dragoste.

— Tisha, nu-mi amintesc când ți-am

spus ultima dată cât de mult te iubesc. Poate că părinții n-ar trebui să le facă astfel de declarații copiilor, dar eu am simțit acum nevoia s-o spun cu glas tare, să știi cât însemni pentru mine.

Ochii Tishei se

umplură de lacrimi.

— O, tată, şi eu te iubesc!

— După ce te-ai născut, eu şi mama ta am aflat că nu mai putem avea alţi copii, iar ea s-a simţit vinovată că nu mi-a putut dărui un fiu.

N-am putut niciodată s-o conving că-mi erai de ajuns tu, rodul dragostei noastre. Desigur, mi-am dorit un fiu, fiecare bărbat îşi doreşte, dar tu nu mi-ai înşelat aşteptările. Am vrut să fac tot ceea ce este bine pentru tine,

dar poate am şi greşit uneori, poate trebuia să fiu mai înţelegător. Zilele astea am avut ocazia să discut de multe ori cu Roarke; el este îngrijorat că te-am obligat să faci un lucru pe care nu ţi-l doreşti. Tisha îşi ţinu răsuflarea.

Oare acesta era momentul propice pentru ca tatăl său să afle că ea era pentru o logodnă cât mai lungă? Am avut unele îndoieli, continuă tatăl ei, dar după lungi discuții cu Roarke am înțeles că pune binele tău înainte

de orice şi asta m-a făcut fericit. Cred că este soţul potrivit pentru tine.

Tisha simţi că stomacul îi va face probleme. Căsătoria nu se amâna!

— Eşti supărată pe mine că am făcut toate aranjamentele pentru

căsătorie fără a te consulta?

— Nu, spuse ea, convinsă că nu avea de ce să fie supărată pentru un lucru care nu va avea loc oricum, căci nu se va putea desfăşura în absența miresei.

— Când m-am

căsătorit cu mama ta am avut o nuntă superbă. Şi ea era singură la părinţi, aşa că au fost invitaţi toţi unchii şi toate rudele cele mai îndepărtate. Sărbătoarea a durat toată ziua şi noaptea dar noi am plecat pe la mijlocul nopţii. După ce ne

aflam deja la oarecare distanță de oraş mi-am amintit că Lenore a spus ceva care m-a pus pe gânduri. Şi-ar fi dorit ca ceremonia să nu aibă loc. Am fost uluit la început, iar ea mi-a explicat că iubirea noastră a fost o

binecuvântare de la Dumnezeu, un sentiment atât de puternic încât nu putea fi banalizat, printr-o nuntă, indiferent cât de mare şi frumoasă. Cu lacrimi în ochi mi-a spus că şi-ar fi dorit să fi fost doar noi doi în faţa

altarului si astfel să schimbăm jurămintele, asta ar fi fost în opinia ei adevărata cununie. Tocmai treceam printr-un orăşel când ea îmi spunea astea. Am văzut o biserică şi am intrat, am schimbat a doua oară jurămintele

în fața altarului. De aceea, draga mea fiică, nunta ta va fi una simplă, nu pentru că am avea ceva de ascuns sau că am face-o în grabă, dar aş vrea să fie şi pentru tine ceea ce a fost pentru mama ta.

— Abia acum

realizez ce mult ai iubit-o pe mama, spuse Tisha, cu lacrimi în ochi.

— Şi ea m-a iubit, şopti el strângând-o la piept. Când te-am văzut pe tine şi pe Roarke mi-am amintit atât de viu dragostea mea şi a

mamei tale. Ori de câte ori este Roarke în preajmă, nu ai ochi decât pentru el. Îi trimiţi mereu mesaje aşa cum făcea Lenore cu mine. Crezi că bătrânul tău tată n-a observat? Am înţeles că nu vrei să fii de acord cu căsătoria

asta care se pregăteşte prea repede, de parcă s-ar fi întâmplat ceva în noaptea în care aţi fost împreună. Dar eu ştiu că n-a fost aşa.

— Ce-ai spus, tată? repetă Tisha.

— Tu nu m-ai minţit niciodată, iubito.

Am constatat că Roarke te respectă foarte mult şi n-ar fi profitat de această situaţie. Mai ţii minte cum mi-ai reproşat cândva că eu nu voi fi de acord cu nici un bărbat care te va cere de nevastă? Ei bine, nu este aşa. Consider că

n-ai fi putut face o alegere mai bună nici dacă ai fi scotocit toată lumea. Deci nu-mi voi adora numai fiica ci şi ginerele. Dar m-am luat cu vorba şi nu mi-am dat seama că mai sunt doar patruzeci şi cinci de minute şi trebuie să

înceapă ceremonia.

— Ai vrea să mă îmbrac în rochia asta?

— Nu poți merge în jeanși la propria-ți cununie.

Tisha se îmbrăcă și se privi în oglindă, surprinsă de felul în care arăta, căci rochia îi

dăduse un aer diafan. Când intră în sufragerie observă că tatăl ei se îmbrăcase într-un costum negru, iar Blanche, era foarte elegantă. Porniră, în sfârşit, spre Hot Springs, iar drumul păru fără sfârşit.

Nimeni nu întrerupse liniştea care se lăsase. Tisha se sprijini de braţul tatălui ei la intrarea în biserică pentru că picioarele n-o mai susţineau. Se uită în jur să-l vadă pe Roarke, căci maşina lui se afla la intrare. De aceea nici nu

observă când tatăl ei se apleca spre sora lui şi luă ceva din mâinile acesteia.

— Chiar trebuie să port ceva pe cap? protestă Tisha.

— Da, Tisha, nu poţi intra cu capul descoperit în biserică.

Tisha continua să se uite după Roarke iar după ce făcu câțiva paşi la brațul tatălui ei, îl zări în cele din urmă la doi paşi în fața altarului. Văzând-o, Roarke o prinse de mijloc căci înțelese că fata era şocată şi-i tremurau picioarele.

Tisha vru să spună ceva dar nu apucă s-o facă pentru că preotul începu slujba.

— Dragii noştri, ne-am adunat aici, în sfântul lăcaş.

Era prea târziu pentru orice ar fi vrut ea să facă. Ştia acum ca va

fi legată prin sfânta cununie de acest bărbat, pentru toată viața. Cu capul plecat, ea repetă jurămintele de căsătorie. Numai după ce rosti şi ultimele cuvinte ridică ochii spre el. Vocea lui răsună puternic, vibrant, iar ea deveni tot

mai conştientă că era îndrăgostită nebuneşte de el. Nu-i aparţinea numai fizic ci şi sufleteşte. Voia să-şi ducă viaţa alături de el, să-i dăruiască copii, să îmbătrânească alături de el. Pe moment, îşi imagină că şi el dorea

aceleaşi lucruri dar îşi aminti cum şi el se opusese dorinţei tatălui ei. Poate că el se căsătorise forţat? Cum putea o căsnicie să supravieţuiască în asemenea condiţii? Oare Roarke îşi închipuia că ea este îndrăgostită?

Privi diamantul care-i strălucea pe deget. Asta era ceea ce-şi dorea: dragostea lui Roarke.

— Prin autoritatea cu care am fost investit, vă declar soţ şi soţie. Puteți săruta mireasa, încheie preotul.

Roarke se întoarse

spre ea. Îi dădu un sărut din care lipsi căldura pe care o simţise ea până atunci, îmbrăţişările celor prezenţi şi urările de bine nu ajunseră până la ea. Întinse mâna spre el şi-l atinse uşor.

— Te rog, Roarke, am putea ieşi de aici?

— Sigur că da, fu răspunsul lui. Ai ştiut că tatăl tău a schimbat data căsătoriei? Ştii că asta n-a fost o repetiţie şi că suntem căsătoriţi?

— N-am ştiut, am fost convinsă că asta este repetiţia dinaintea căsătoriei.

— Nu, Tisha, suntem căsătoriţi.

— Este o farsă şi tu ştii prea bine!

— Ce sugerezi, Tisha? Să anulăm căsătoria?

— Dacă n-aş fi lăsat totul în seama ta, n-aş fi ajuns în această

încurcătură.

— Întotdeauna ajungi să te lamentezi după ce dă laptele în foc?

- Nu sunt atât de naivă încât să-mi închipui că lucrurile se rezolvă de la sine, îi răspunse ea.

— Le poți ajuta să se rezolve. Poți transforma dezavantajul în avantaj.

— Asta poate fi valabil în afaceri, dar cum poți transforma o căsătorie nedorită într-una viabilă?

— Într-adevăr, sună a misiune imposibilă,

încuviință el, întorcând mașina apoi oprind-o în parcarea unui hotel.

— De ce m-ai adus aici? întrebă ea.

— N-am vrut să-ți testez talentele culinare. Nervoasă cum ești, probabil m-ai otrăvi. Și lucrurile par oricum

mai bune pe stomacul plin.

— Mie nu-mi este foame.

— Vom bea ceva. Poate că şocul că acum eşti doamna Madison ţi-a tăiat foamea.

— Nu este şoc, este oroare.

— Vezi, Tisha, când începi să mă insulți înțeleg că ți-ai revenit.

Dar ea nu-şi revenise deloc. Abia îşi putea ascunde dragostea pentru el. Roarke coborî din maşină, îi deschise portiera şi o ajută să coboare.

— Tata ne-a planificat cumva şi luna de miere?

— Nu, a lăsat-o la latitudinea noastră. Dar cred că ne va fi cam greu în aceste condiţii...

— De ce? Am putea avea o lună de miere modernă. Fiecare pe

traseul lui preferat.

— Ai fi capabilă să-ţi laşi soţul să doarmă singur în noaptea nunţii? Nu-ţi este ruşine, roşcato?

— Astfel intenţionezi să transformi dezavantajele căsătoriei

în avantaje? Cerându-ţi drepturile? Va trebui să renunţi! Această căsătorie va fi doar cu numele!

— De ce, Tisha, acum după ce ne-am căsătorit nu mă mai consideri atrăgător? Asta înseamnă că şi

prezența mea te deranjează.

— Da... Adică nu!

— Ce vrei să spui?

— Adică... Tisha trase aer în piept. Vreau să ştii că nu intenţionez să continuu această farsă matrimonială.

— Deci nu-ţi

doreşti o lună de miere în Bermude!

— Nu.

— În acest caz, singurul lucru pe care-l putem face este să ne întoarcem acasă la mine după ce mâncăm. Eşti de acord?

— Da.

Capitolul 10

Tisha nu ştia daca-i revenise apetitul sau dacă mâncase îndelung din fiecare fel pentru a evita momentul întoarcerii în casa lui Roarke.

— Eşti gata? o

întrebă el într-un târziu.

Era deja noapte, şi lună nouă, iar Tisha era tot mai conştientă de prezenţa lui Roarke, mai ales în spaţiul restrâns al maşinii. Şi, pe măsură ce se apropiau de casa lui, ea era tot mai nervoasă.

Coborâră din maşină şi ea-l lăsă să descuie uşa. Roarke o invită să intre ea prima.

— Asta ca să nu mai continuăm farsa şi să te trec în braţe peste pragul casei.

Tisha nu spuse nimic, dar cum intră,

observă cele două valize cu care venise la mătuşa Blanche.

— Blanche ţi le-a adus, a crezut că vei avea nevoie de lucrurile tale. O să le duc în dormitor.

Tisha intră în sufragerie unde focul

ardea în cămin, muzica se auzea în surdină, creând o atmosferă foarte intimă şi plăcută.

— Cine a pus şampania aici?

— Este un dar al tatălui tău pentru noaptea nunţii. Deschide-o, iar eu voi

duce valizele tale în dormitor.

Tisha rămase cu ochii aţintiţi asupra sticlei de şampanie şi-şi imagină o scenă de dragoste în care ea şi el stăteau în faţa focului.

— N-ai deschis sticla?

— Nu ştiu dacă este cazul, spuse ea nervoasă, evitând canapeaua.

Roarke desfăcu şampania şi-i turnă în pahar.

— Nu vreau să beau.

— Faci cum vrei.

Roarke îşi desfăcu nodul cravatei, îşi scoase haina şi se aşeza pe canapea. Apoi începu să frunzărească un ziar, ignorând-o.

— Cum poţi să stai acolo şi să citeşti? Nu mai ai altceva de făcut?

— Ce-aş putea face,

Tisha?

— Să găseşti o cale de a pune capăt acestei farse!

— Este un pic cam devreme, nu crezi? Ziarul îi acoperea faţa.

— Cât va trebui să aşteptăm?

— Cel puţin câteva

luni.

— Şi între timp ce se va întâmpla? Unde vom locui în acest timp?

— Chiar aici!

— Imposibil! spuse Tisha disperată. Este o casă mică, ne vom lovi mereu unul de celălalt.

— Nu înțeleg ce vrei să spui! mormăi Roarke lăsându-se pe spătarul canapelei. Eu nu-mi amintesc să fi consimțit la o căsătorie de formă! Mai bine lasă nervii şi bea un pahar cu şampanie, te vei simți mai bine.

— Nu vrei să şi toastăm pentru fericitul cuplu? Eu aş bea pentru iminenta noastră despărţire. Zicând acestea, Tisha dădu peste cap paharul cu şampanie.

— Indiferent ce-ai vrea, este bine să nu

arunci paharul peste cap, tu eşti stăpâna casei acum şi va trebui să veghezi la curăţenia ei.

— Ţi-ar plăcea asta! Să ai pe cineva care să-ţi facă curăţenie, să-ţi gătească, şi altele, pe gratis.

— Nu cred că va fi

chiar pe gratis, din contră, vei solicita o sumă enormă, murmură el.

— Nu vreau nimic de la tine, nici numele, nici banii!

— Şi atunci ce vrei?

— Să fiu lăsată în pace! răspunse Tisha şi

plecă.

— Unde te duci? o întrebă el.

— La culcare, îi răspunse ea peste umăr.

— Nu crezi că este cam devreme pentru culcare?

— Ştiu că este abia nouă dar trebuie să

despachetez şi să fac duş.

— Da, trebuie să recunosc că a fost o zi obositoare, n-ar fi rău să ne culcăm devreme.

— Nu pot să cred că suntem şi noi o dată de acord, îl maimuţări ea.

Luându-şi o cămaşă

de noapte de mătase şi portfardul, Tisha se îndreptă spre baie, încercând să nu-şi amintească ce se întâmplase când fusese aici ultima dată. Dar de data asta nu va mai fi nevoită să poarte pijamaua lui Roarke.

După ce ieşi din baie, văzându-l pe acesta în camera ei, ea-l întrebă:

— Ce cauți aici?

— Parcă spuneai că eşti obosită şi ne vom culca devreme.

— Sper că nu dormi cu mine în cameră!

— N-am de gând să mai dorm pe canapea!

— Nu vom dormi în acelaşi pat! declară Tisha,îndreptându-se cu hotărâre spre uşă. Se îndreptă spre biroul lui unde se afla o altă canapea, dezamăgită

căci el nici nu încercase s-o oprească. Dar se consolă curând cu un concert de vioară şi nici nu sesiză când Roarke intră în încăpere.

- Ce faci aici, Tisha? N-am de gând să stau toată noaptea să ascult concerte.

- Te-aş ruga să-mi aduci o pernă şi nişte pături.

— Nu ai nevoie de ele.

— De ce? Vei dormi tu aici?

— Nu, aici nu va dormi nici unul dintre noi.

— Nu-mi voi petrece noaptea cu tine.

— Ba o vei face, Tisha, încetează să pretinzi că nu mă doreşti aşa cum te doresc şi eu!

— În înțelegerea noastră nu era prevăzut că mă voi culca cu tine!

— Înțelegerea n-a existat decât în închipuirea ta, Tisha!

Roarke o luă pe sus şi o duse în dormitor.

— Te rog să-mi dai drumul, eşti o bestie lipsită de sentimente şi principii! Eu nu sunt vreo sabină pe care o

poți aduce cu forța în patul tău numai pentru a-ți satisface pornirile animalice.

— Văd că nu există decât un mijloc prin care să te reduc la tăcere, spuse el zâmbind.

Şi o strânse puternic

la pieptul lui sărutând-o cu pasiune. La început Tisha avu puterea de a rezista asaltului propriilor simțuri, dar pasiunea lui era prea mare şi ea nu-şi mai putu ascunde sentimentele. Cu un oftat, îl prinse de gât cu

brațele şi nu mai opuse nici o rezistență lăsându-se pradă gurii lui. Acum ştia că nu mai există cale de întoarcere. Şi constată asta cu bucurie.

— Roarke, şopti ea, aş. vrea să ştii că te iubesc.

— Mi-am imaginat eu că aşa stau lucrurile, murmură el.

— Roarke...

— Vorbeşti prea mult, declară el, ridicând-o, ducând-o spre pat, închizându-i gura cu sărutările lui.

Când o trezi soarele dimineţii, ea se strecură uşor din pat, privindu-l pe Roarke, spunându-şi că-l urăşte pentru că a făcut-o soţia lui. Cu toate acestea lumina dimineţii n-o făcu să nu-şi dorească să-şi petreacă tot restul vieţii

alături de el. Iar Roarke plănuia divorțul peste câteva luni. Dar ea nu va insista să rămână soția lui! Cu o seară înainte fusese prea slabă, cedase prea uşor. De acum va trebui să fie mai puternică, iar mândria o va ajuta să-şi

ascundă bine dragostea căci ea nu va putea tolera mila lui.

— Bună dimineața, îl întâmpină ea cu răceală când îl văzu că deschide ochii.

— Bună dimineața, Tisha. Cred că s-a apropiat un front de aer

rece de zona noastră, după cum văd.

— Mă duc să fac cafea, dacă vrei, vino la bucătărie s-o bei.

Dar pentru a trece spre uşă ea trebuia să treacă pe lângă marginea patului. Nu mai avea cum să evite

mâna întinsă spre ea.

— Ce se întâmplă cu tine, Tisha?

— Nu este nevoie să se repete ceea ce s-a întâmplat între noi așa că dă-mi drumul!

— Dar unde a dispărut femeia iubitoare pe care am

ținut-o în brațe azi-noapte?

— Azi-noapte am greşit, dar nu vreau să persistăm în greşeală.

Roake o trase în pat.

— Noaptea trecută ai profitat de mine.

— Nu văd cum se poate profita de o soție...

pentru care a fost o plăcere să facă dragoste cu mine. Sau n-a fost așa?

— Nu schimba subiectul, Roarke! Tata te-a forțat să mă iei de nevastă.

— Nimeni nu mă putea forța la nimic, cu

excepția ta, Patricia Jo Caldwell.

— Deci n-ai făcut-o forțat de împrejurări? Vrei să spui că...

— Vreau să spun acum cu glas tare că te iubesc, că am vrut să mă însor cu tine, să am copii cu tine şi că tu eşti

aceea pe care vreau s-o văd aici lângă mine atunci când voi îmbătrâni.

— Atunci... tata... parcă spuneai că vei face totul pentru ca să amâni cununia...

— Voiam ceva timp pentru ca tu să fii

sigură că mă iubeşti. De fapt, lucrurile ar fi fost mai puţin complicate dacă n-ar fi apărut tatăl tău. Eu m-am gândit că o logodnă mai îndelungată ţi-ar fi dat timpul necesar pentru a constata că mă iubeşti şi tu, dar tatăl tău se

grăbea. Iar în ziua în care ți-am oferit inelul am fost aproape sigur că mă iubești și tu.

— Este adevărat, te iubesc, Roarke, am recunoscut asta chiar când schimbam jurămintele de cununie. Dar pe atunci nu

credeam că sunt iubită.

— Acum nu mai ai nici un motiv de îndoială.

— Cred că va trebui să-mi dovedeşti dragostea ta tot restul vieții.

— Va fi plăcerea mea. Roarke o strânse la

piept. Sper că nu mai vrei să faci cafea acum?

— Care cafea? murmură Tisha, întorcându-i sărutul.

Sfârşit

Cuprins

Capitolul 1 7
Capitolul 2 94
Capitolul 3 205
Capitolul 4 277
Capitolul 5 343
Capitolul 6 433

Capitolul 7	491
Capitolul 8	570
Capitolul 9	636
Capitolul 10	691